

સાંકટ હરણ ગરબાવળી.

ભક્તે મન વિચારીયું, હંદ મરદ સૌ ગાય ;
માના ગરબા કરીએ, તો ગહેવથી ગવાય.
તે ગરબા તૈયાર થયા, ચોપડી પાડી આ બાજુ
ગાયે આજુ ઉપજે, મોટે દુઃખ અપડે.

સમત

સને

આવૃત્તિ

પ્રત

૩૬૮૭

૧૯૩૧

બીજી

૧૫૦૦

શીમત

રચી પ્રસિદ્ધ કરનાર

ગાન અમીય નરસિંહ કવચી.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજરાત કાપીરાખિત વિભાગ]

અવક્રમાંક ૧૧૭૬૬ તર્ગીક

પુસ્તક નાં ૨૦૩૨ ૨૪૧ ગરબાખી

નિબંધ ૭ : ૩

સંકટ હરણ ગરબાવળી.

લકતે મંત્ર વિચારીયું, છદ્દ મરદ સૌ ગાય;
માના ગરબા કરીએ, તો બહોળી ગવાય.
તે ગરબા તૈયાર થયા, ચોપડી પામી આ બહાર;
ગાએ આનંદ પિળે, મટે દુઃખ અપાર.

સંવત

૧૯૮૭

સંને

૧૯૩૧

આવૃત્તિ

ખીજી

પ્રત

૧૫૦૦

કિંમત

રચી પ્રસોદ્ધ કરનાર

રૂ. ૧. ૦-૩-૦૦

શા. અમીચંદ મોતીચંદ ઝવેરી.

અંખાજીના છંદ, ચંદીપાઠ, દુઃખહરણ તથા સાધુના

સમાગમથી નીચની મુક્તિ વીગેરેના કર્તા.

સર્વ હકક સ્વાધીન.

અમલીરાન વિધાયોગ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી લેખીયુદ્ધ-સંગ્રહ
૧૯૭૬

શા. ચુનીલાલ અમીચંદ્ર ઝવેરીએ પોતાના શ્રી નટવર
પ્રોન્ટીંગ પ્રેસમાં છાપી.

ઠેકાણું સેન્ડહર્સ્ટ રોડ, સંઘવી સદન, મુંબઈ ૪.

પ્રસિધ્ધ કરનાર

શા. અમીચંદ્ર મોતીચંદ્ર ઝવેરી.

પ્રસિધ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—આમલીરાન (વાડી) સુરત.

આ ચોપડી સને ૧૮૬૭ ના રૂપ મા એકટ મુજબ રજીસ્ટર
કરાવી છે. માટે કર્તાની રજા સિવાય કોઈએ પણ છાપવી
અથવા છપાવવી નહિ.

વિષયાનુક્રમણિકા.

વિષય.	પૃષ્ઠ.
આ સંસાર મોહની જાળ માનો છો મારી	૪
જગત રચના અજબ છે, કેઈ ન પામે પાર	૧
કરી વાર આવો અંબા માત મહારી	૩
પ્રથમ સમરૂ ગણેશ ગુરૂ દેવારે	૫
સદા ગણપત લાગુ પાયેરે	૭
પુણ્ય મહાલક્ષ્મી માત યરણે રાખોનીરે	૮
કરવા સેવકને સદાય અંબા આવોનીરે	૧૦
સખી આજ આનંદ મારે અંગેરે	૧૧
ઉભી અરજ કરૂ અંબાય ગરીબની તું છેરે વાલી ...	૧૨
હારે હમે ઉભા મા કરજોડી	૧૪
આટલી માનજો શીખામણ, જાઓ અંબાને લોવન	૧૬
હારે કામી અંધ જગતમાં ઠહે છે	૧૮
સતી સમરે અંબા માય લજ્જા રાખોને :....	૨૦
હારે મારે આજ આણંદની હેલી	૨૬
ખીલી આંદનીરે લોલ ગરબા ગવાય માના ચોકમારે લોલ	૨૮
સૌ સ્વાથી સંસાર દુનીઆ મતલખી ...	૨૯
હિંમત રાખોરે હવે સહુ હિંમત રાખો	૩૩
ચાંપાનેરમાં ગરબો ગવાયરે	૩૭
મતા દઈને ગયા શ્રાપ, સાંભળો નર ને નારી	૩૯
સુરત શહેરમાં તો અંબા મા ઠહેવાય ને જો	૪૦

સહુ બાય દરવાજા બાહાર દર્શન કરવાને	૪૩
કૈલાસપતિ બલોળા શંભુ અરજ સુણો હમારીરે	૪૬
શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભરમ છે અંગે	૪૭
મથુરામાં લીધો અવતાર કૃષ્ણ કીરતારે	૫૦
હમણા આણુંરે દોડે લઈ હમણારે આણું	૫૪
મન મીથ્યાં માડે માન, જીવ તું જો બાળી	૫૬
આત્મ ખોળે અનુભવી સુરા	૬૧
જગતમાં એક પ્રહ્લ બણો સરખો	૬૨
એક નવાઈ સરખી વાત સર્વે કાન ધરો	૬
જે જે વસ્તુ બની રહી છે બણી લેવાનું કામ જો	૬૪
જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારાં,	૬૫
આટલું માનોરે કહયું સૌ આટલું માનો	૬૭
પુર્વ સંજોગે જગતમાં આવ્યારે	૬૮
ચાહને કાઠો હીંદની બહાર	૭૦
ચાહા એ હીંદમાં મુકામ કીધારે	૭૩
કામણુગારી ચડા ફરતી હીંદમાં આવી	૭૪
સર્વે નઠારા છે વ્યસન તો સર્વે નઠારા	૭૬
ગાએ રાણાના ફરજન, ભક્તિ ઊપર લાગ્યું મન	૭૮
રાણા મંડળ ગરબા ગાએ સાંભળી લોકો ખુશ થાય	૮૦
અરે મન ભટકે કેમ જહાં તહીં, ઉઠ ચાલ ધરમદાસ	૮૨
ગાએ જહીં	૮૨
સુરત સગરામપુરા મહીં, જુઓ ઝુંડાચેરી જહીં	૮૩
જુઓ નવાપરાની મહીં, રાણા લોકો વસે જહીં	૮૫

પ્રસ્તાવના.

શ્રી ગણેશાયનમઃ આપણે સર્વે જીવો એક દેશી છીએ, તેમ સર્વના માલીક એકજ છે. બધાં જીવ પરમેશ્વરને માને છે, તે સૌથી ન્યારો છે, ખાવનથી ખારો છે. તેમ તે સર્વોંએ સચરાચર પણ છે. તેને કોઈક વિરલા માયા ત્યાગી, વિતરાગી બને, તે પોતાના સ્વરૂપમાં ભળી જાય છે. હવે આ જગતમાં અસુરી માયા ને દેવ માયા એ બે છે. તેની ગુંચવણીમાં પડેલા જીવો ગુંચવાઈ જાય છે, તેને સાડું કોઈ અનુભવી અગર ગુરૂની કહેણીએ ચાલવું. તેમાં મોટા મોટા મહાત્મા થઈ ગયા, વળી અવતાર ધારી દેવો થઈ ગયા, તે જગતમાં હતા, ત્યારે કોઈએ જોળખા નહિ. હવે મૂળ માલીકને જોળખવા જુદા જુદા પંથો થાય છે, તેમાં મતાંત મતમાં કામ બગડે છે. હવે આ સંસારની ઉપાધીથી અકળાયલો માણસ દેવતાઓની રહાય લઈ સુખની પ્રાપ્તિની ઇચ્છા રાખે છે, જોતા સુખ દુઃખ સંસારમાં માયાની ઉપાધી છે, એ રચના જોગ માયાના હાથમાં છે, વળી બધાં ધર્મમાં પોતપોતાના દેવને માની રહ્યા છે તેમ હું પણ મારા ધર્મમાં સરખો રહું છું. હવે આ બધાં ધર્મમાં ગોત્રજમા કુળદેવીને બધાં માને છે. તેની વિરૂદ્ધ કોઈ જણાતું નથી. એ શક્તિ સર્વોંએ વ્યાપી રહી છે. શક્તિ વિના કંઈ બનતું નથી જાણી આવ

ઇશ્વરી અંખિકા મેં મારા ઇંટ દેવ કર્યાં. મારે જે જે
 વખત કંઈક અડચણ પડતી કે સંકટ આવ્યું હોય તે વખત
 તેના છંદ બનાવી ગુણ ગાઈ ફક્ત નવરાતરમાં ગાઉં છું.
 તે સંવત ૧૯૨૫ના સાલથી તે આજ સુધી ગાયા, તેમાં
 એક નવરાતર પડ્યું નથી, હાલ મારા વર્ષ એંસી ઉપર
 ચાલે છે તેમ હજી છંદ ગાઉં છું તેમાં આજુબંદ લાવી
 સ્મરણ કરું છું. તેમાં ઘણા લોકો સાંભળી છંદ શીખી ઘેર
 ઘેર માના ગુણ ગવાય છે. તેમાં જૈરા પણ ગાવા
 ઘણા ધારે છે ને કહે છે, જે ગરબા હોય તો આપણે
 પણ ગાઈએ, કેટલાકે મને કહ્યું કે થોડા ગરબા બનાવો
 તો આ બધી બહેનો પણ ગાય તે ઉપરથી માતાના તથા
 કૃષ્ણ જન્મ લીલામાંનો સાર લઈ મા બુદ્ધી આપે, તે પ્રમાણે
 બનાવી આ ચોપડી બહાર પાડી છે, તેમ હવે મારી કાયા
 જીર્ણ થઈ ગઈ છે તો હું જે નવરાતરમાં ચાર દહાડા
 ચંદીપાઠના છંદો તથા નિત્ય પ્રલય-મહાપ્રલય-લય-ઉત્પત્તિ
 ને આત્મજ્ઞાન વીગેરેના ગાઉં છું તે બધાને બહાર
 પાડવાનો જે માણનો હુકમ હશે તો મ્હારો વિચાર થાય
 છે—તે કોઈ પણ વાંચી માની લખિત કરશે તો તેને મોટો
 લાલ મળશે. મને તો બધી વાતે આજુબંદ આપી પોતાના
 સ્વરૂપનું જ્ઞાન પાડ્યું તો કોઈ એ પ્રમાણે કરશે તો તે
 પ્રાણીનો જન્મ મરણનો ભય ટળશે. પણ શ્રદ્ધા ને સમાધાન

કરી એક ચી-તે જે સતથી ચાલશે તે પાર પડશે. જે ભક્ત લઈ ભાવથી ગાશે તેના ધાર્યા કામ થશે માટે સર્વે ભક્ત માનારા નમ્રતા પુર્વક કહેવાતું કે, મારો બનાવવાનો અર્થાસ નથી કંઈ કાનો માત્ર, શબ્દ, 'ભુલ હોય તો સુધારી ગાજે.

બીજી આવૃત્તિની પ્રસ્તાવના.

આ ગરબા વાંચેથી ઘણા લોકોને કાવત આવી ને માતા પર ભાવ થયો ને છંદ ગરબા ગાઈ માના દેરામાં બારગાએથી કેટી કરમ કપાએ ને શબ્દુદ્ધિ માણ આપે ને ઘણા લોકો માની ભક્તિથી સુખી થયા તેપરથી પહેલી આવૃત્તિ ખપી જવાથી બીજી છપાવી બહાર પાડી ને કાંમત ૦)૩ કર્યા કે લોકો પ્રેમથી લે છોકરીઓની નિશાળે કન્યાશાળામાં જથાબંધ લઈ વેચવા મન કરે ને માંગણી થઈ પણ છે.

લી૦ અમીચંદ મોતીચંદ ઝવેરી.

૧૯૮૭ ના ચૈત્ર વદ ૩ ને વાર રવેકે.

વૈરાગનો ગરબો.

અલખેલીરે અંખે માત જોવાને જઈએ—એ રાહનો ગરબો.

આ સંસાર મોહની જાળ માનો છે મારી,
માણ ભજવાથી સુખ થાય કાયા નહિ તારી.
જાંજવાના પાણી જોઈને જે જન પીવા જાયરે,
નીરાશ થઈને લાખે નીસાસા ખાલી ખોટી થાય.

માનો છે મારી. ચોક ૧ લો.

સુખ સ્વપ્નામાં સંપતિ લોગવે, નજરે નહી કંઈ દેખાયરે,
જગત સ્વપ્નું મોહું માનો, જાગી જોતે જણાયે. માનો છે મારી

ચોક ૨ જો.

પુત્ર પરીવાર રત્રી આ જોખન આખર અળગા થાયરે,
લોક લજજાથી રૂદન કરીને, ધન દોલતને રૂઢાય, માનો છે મારી

ચોક ૩ જો.

આવ્યા કયાંથી ને કયાં જવાનું, રહેવું જઈ કોણ ઠામરે,
સ્વરૂપનું સોધન કરીને પુછવું કરી પ્રશ્નામ; માનો છે મારી

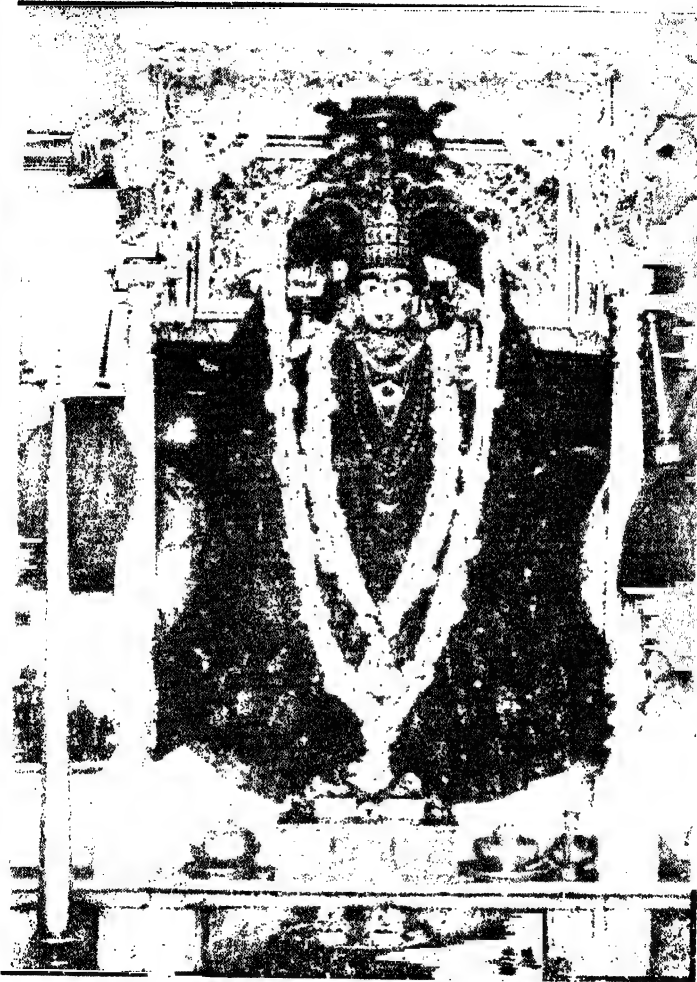
ચોક ૪ થો.

આરે કાયા મારી ક્ષણ ભંજુર છે ખતાવો મોક્ષ ઠામરે,
તનમાં તપાસતા માલમ પડશે અમીચંદ રહે નીજ ધામ,
માનો છે મારી, માણ ભજવાથી સુખ થાય, કાયા નહી તારી

ચોક ૫ મો.

સુરતના અંબા માતાજી.

છંદ તથા ચંડીપાઠના કર્તા

શા. અમીચંદ્ર ભાતીયંદ્ર ઝવેરી (સાત ઉમર વર્ષ ૮૧)

Shri Natvar P. Press, Bombay 4.

સૌં રતનકોર તે —————>

ભક્ત શાં અમીચંદ મોતીચંદના ધર્મ પત્ની:—

જન્મ :—

સંવત ૧૯૩૦ જ્યેષ્ઠ સુદ ૧૩.

મરણ :—

સંવત ૧૯૭૫ કારતક સુદ ૯.

દોહરો.

જગત્ રચના અજબ છે, કોઈ ન પામે પાર;
 કર્તા કે કુદરતથી, નથી જડતો સાર—૧

સોધનારા સોધાય છે, નિશ્ચય એકે ન થાય;
 સમજો તે સમાઈ ગયો, નહિ ખડું ખોટું કહેવાય—૨

જેને જે માની લીધું, તેનું નિશ્ચય તે;
 આનંદ જેમાં ઉપજે, શુરૂ વચન જે લે—૩

મુળ માલીક છે ઘટમાં, ને ઘટ માલીકને મહીં;
 સાગર લહેર જુદા નહિ, સમજી સમજે સહી—૪

એકને સર્વેં ભજે, પરમેશ્વર કહી સહુ;
 નામ તો હાથ આવ્યું, જોવા માલીક તલપે બહુ—૫

માલીક જોવા કારણે, થયા પંથ અનેક;
 છંદ ભજન ને ગરબા, ગાય રાખીને ટેક—૬

ઇબ્દ દેવ અંખા કરી, પ્રેમે જનાવું છંદ;
 સીદ્ધ કામ માણ કરે, પોતે થઈ પ્રસન્ન—૭

કરી છંદ બહાર પાડ્યા, શીખે આણી પ્રેમ;
 સીદ્ધ કામ થાય તેહના, દર્શનનો રાખે નેમ—૮

મરદ છંદ ગાયે ઘણાં, માણનું લે નામ;
 ઘેરા ગરબા ગાવાને, ઘણાં રાખતા હામ—૯

વિચારી મેં મનમાં, કહું ગરબા બહેનો ગાય,
 સમરી માતા શારદા, દયાળી રહી જીવ્યાય—૧૦
 માણના પ્રતાપથી, ગરબા થયા તયાર;
 કૃષ્ણ જન્મ ભાગવતનો, તેમાંથી લીધો સાર—૧૧
 વમળવસી અંબા તણા, મહાકાળી પતાઇ રાજ;
 ગરબા ઘણા અંબા તણા, ગાએ થાએ સહુ કાજ—૧૨
 પ્રથમ, છંદની ચોપડી, આઠ ભાગની જે,
 આવૃત્તિ થઇ આઠમી, પ્રેમી પ્રેમે લે.—૧૩
 બીજા છંદ વેદાંતના, પ્રલય ઉત્પત્તિ લે.
 નવ દશ ભાગની ચોપડી, જુદી છપાઇ એ.—૧૪
 ભલે ભગતો વાચશે, ને માનું લેશે નામ;
 સંસારમાં સુખ ભોગવી, પામશે મોક્ષ ધામ—૧૫
 પીંગળ વ્યાકરણ જાણુતો નથી, વાક્યની ખબર નહી;
 ઉર્મિ ઉઠે મન થકી, પ્રેમથી થાએ સહી—૧૬
 ઉમર છયાંસી ચાલી રહી, થઇ છે કાયા જીર્ણ;
 જ્યાંથી આવ્યા ત્યાં જવું, ઉપડી રહ્યું છે મન—૧૭
 આવ્યા ત્યાં જવું ખરું, નીચે ને નીરધાર;
 અવધ આવશે તે ઘડી, અમીચંદ કહે છડે તૈયાર—૧૮

બૈરાઓની સ્તુતી.

(ભુજંગી છંદ.)

કરી વાર આવો અંખા માત મ્હારી; નથી કોઈ મ્હારું
મને આશ તારી.

મારા દુઃખની વાત ન જાય કહી; રાખી આશ આવી
ઉભી રહીજ અહીં.

જાણી અમળાને દયા મન ધારી; નથી કોઈ મારું
મને આશ તારી. ૧

હમે અમળાના તમે થાઓ વાલી; મારા મનના
દુઃખ નાંખોને ટાળી.

નથી અજાણ્યું તમને કહું ત્રીપુરારી; નથી કોઈ
મ્હારું મને આશ તારી. ૨

મારા દુઃખની વાતનો પાર નહીં; કહું કેને
કહેવાને આવીજ અહીં.

કરું અર્જ મારી લેજોજ સ્વીકારી; નથી કોઈ મારું
મને આશ તારી ૩

જાણો દુઃખ સંસારમાં સુખ નહીં; તન મન ધન
આવે લેવાજ અહીં.

ધણ સુખી જાયે હોય કૃપાજ તારી; નથી કોઈ મારું
મને આશ તારી. ૪

હાતાર ઘેર જાય મિશ્રુક દોડી; હાતાર મારા તમે
કહું હાથ જોડી.

વણું દુઃખ ભેતાં સંસારમાં છેજ ભારી; નથી કોઇ
 માફ મને આશ તારી. ૫
 તારી માયાની મોહિની લાગેજ ઘણી; ધન છોકરા
 વાલામાં વાલોજ ઘણી,
 આપો બુદ્ધિ કરું સેવા ખરો દેવ ધારી; નથી કોઇ
 માફ મને આશ તારી. ૬
 માણું સુખ હયાત સુધો સંસાર માંહે; મુકી સુખ
 જઈ પાછી આવીજ ત્યાંહે.
 માણું સહાય ત્યારે લેજોજ ઉગારી; નથી કોઇ માફ
 મને આશ તારી. ૭
 મર્યો જન્મ મારો ગઈ વખત મુકી; પસ્તાય પછી
 રહે પોક મુકી.
 એવી ગતિ થશે જો જો માત મારી; નથી કોઇ માફ
 મને આશ તારી. ૮
 માણું માફ પાપ કરો દુર દયાળી; તારા વિના નથી
 સદા કોઇ વાલી.
 કહું શ્રેણી માની લેજો ઘણું ખચ્ખર ધારી, નથી કોઇ
 માફ મને આશ તારી. ૯
 કરે વિનંતી અમીચંદ હાથ જોડી; ભાગવા દુઃખ
 સમરતા મા આવે દોડી.
 કરજો વિનંતી માની લેવા સુખ ધારી; નથી કોઇ માફ
 મને આશ તારી. ૧૦

ગણેશપતિનો ગરબો.

સખી પડવે તે પંથ પધાર્યારે—જો રાહ.

પ્રથમ સમરૂં ગણેશ ગુરૂ દેવારે, વાણી અવિચળ બુદ્ધિ લેવારે,
 લાગું પાચે અલે પદ રહેવા, શરણુમાં રહી કરું હું સેવારે,
 એક સમે ગિરી કૈલાસેરે, શિવ જવા નીકળ્યા વનવાસેરે,
 તપસ્યા કરવાની રાખીને આશે, શરણુમાં રહી ॥ ૧ ॥

બોલ્યા પાર્વતી શીરનામીરે, મારે પુત્ર નથી કોઈ સ્વામીરે,
 આપ્યું વરદાનને સુખ પામી, શરણુમાં રહી ॥ ૨ ॥

તારે મેલે પુત્ર પુત્રી થાશેરે, તે તો રમશે તમારી પાસેરે,
 એવું કહી ગયા વનવાસે, શરણુમાં રહી ॥ ૩ ॥

વાળી આશન સમાધી ચઢાવીરે, તપસ્યા કરે એક ચીત્ત લાવીરે,
 બેઠા આશન બહુત લગાવી, શરણુમાં રહી ॥ ૪ ॥

ઘેર પાર્વતી મેલ ઉતારીરે, ક્યાં પુત્ર પુત્રી મન ધારીરે,
 કરી નાવાની તૈયારી, શરણુમાં રહી ॥ ૫ ॥

આખા ગણેશ બેસાડ્યા બહારેરે, જો જો કહીને દીધા દ્વારેરે,
 નારદ ગયા મહાદેવ પાસે ત્યારે, શરણુમાં રહી ॥ ૬ ॥

શીવજી તપસ્યા કરો બેઠા અહીં'રે, ઘેર બાળક રમે જુઓ જઈરે,
 શીવજી ખીજવાઈ ગયા જોવા તહીં, શરણમાં રહી ॥ ૭ ॥
 જોઈ બાળકને ઘરમાં જાયેરે, ઉઠી ગણપતિ પકડીને સાહેરે,
 મારી માતા ઘરમાં બેઠી નાહે, શરણમાં રહી ॥ ૮ ॥
 કરે જોર શિવજી ખીજવાઈરે, નાખ્યા પકડી શિવજીને જટા સાહીરે,
 માર્યું ત્રીશુળ શિવે ખીજતાઈ, શરણમાં રહી ॥ ૯ ॥
 બાપ દીકરા લહે કરી રીસેરે, શીવે ખરગ મારી પાડ્યું શિશેરે,
 આળા નાડી પાડીને ચીસે, શરણમાં રહી ॥ ૧૦ ॥
 ગયા પાર્વતી બેઠા જ્યાં નહાએરે, કેસે અંગ ઢાંકી ખીજવાએરે,
 બેઠા બાળકે નહિ કહી નાએ, શરણમાં રહી ॥ ૧૧ ॥
 તમારા વરદાનને પરતાપેરે થયા બાળક સુખ મને આપેરે,
 બુદ્ધ્યો શિવ કહે થયો સંતાપે, શરણમાં રહી ॥ ૧૨ ॥
 તારા ગણેશનો લીધો મેં જાનેરે, સાંભળી ઉમીયા થયા બેમાનેરે,
 લાવો ગણેશ નહિં તો કાઢું પ્રાણે, શરણમાં રહી ॥ ૧૩ ॥
 શીવે અનુચર બોલાવ્યા તહીં'રે, લાવો મસ્તક કાપીને અહીં'રે
 મળ્યો કુંજર મારી લાવ્યા ત્યાં'રે, શરણમાં રહી ॥ ૧૪ ॥
 મસ્તક હાથીનું ધડ પર મુકીરે, કયો સજીવન વખત નહિ ચુકીરે.
 જોઈ ઉમીયા રડે પોક મુકી, શરણમાં રહી ॥ ૧૫ ॥
 શીવે ઉમીયાને આપી વીશ્વાસેરે, સર્વ દેવમાં ગણેશ પુજશેરે
 સૌથી પહેલા ગણેશ મનાશે, શરણમાં રહી ॥ ૧૬ ॥
 સાંભળી ખુશી થયા ઉમીયા ત્યારેરે, સજ્યાન ખસી ખશે ભેશણ ગારેરે,
 થાય ઘુઘરાના ધમકારે, શરણમાં રહી ॥ ૧૭ ॥

કેશર અંદન અત્તર બેકે અંગેરે, શીવ પાર્વતી ઘણા ઉમંગેરે
થાય ગાયનને વાગે ઉપંગે, શરણમાં રહી ॥ ૧૮ ॥

ઘરી થાળ થયા પ્રસન્નેરે, બીડું પાનનું આપી હરખે મંનેરે
અમીચંદ માણના ભગતને શરણમાં રહી ॥ ૧૯ ॥

અંબા માતાનો ગરબો.

(સખી પડવે તે પંથ પધાર્યારે-એ રાહ.)

સદા ગણપત લાગું પાયેરે, માતા સરસ્વતી રહો, જીવંદાએરે,
આઘ અંબા તે ગરબો ગાયે, ચાલો બેની આજ દર્શન
જમએરે. ॥ ૧ ॥

મહાકાળી તે પાવાવાળીરે, સાથે અંબાને બહુચર બાળીરે,
લેના હાથોહાથ મા તાળી, ચાલો બેની આજ દર્શન
જમએરે. ॥ ૨ ॥

માના શણગાર સુંદર ઝળકેરે, હડપત્રી પર હીરો ચળકેરે,
ગાતા ગરબો તે મુખડું મલકે, ચાલો બેની આજ દર્શન
જમએરે. ॥ ૩ ॥

મળી ચોંસઠ ગરબા ગાતીરે, પહેરી સુંદર ચુંદડી રાતીરે,
ફેરે કુંદડી મા મહમાતી, ચાલો બેની આજ દર્શન
જમએરે. ॥ ૪ ॥

માતા આચરની શોભા રૂપીરે, માને હાથે જડાવની ચુપીરે,
તાળી હાથોહાથે લે કુદી, ચાલો બેની આજ દર્શન
જઈએરે. ॥ ૫ ॥

ગરબો સાંભળી દર્શન કરવારે, એક ચીત્તે માનું ધ્યાન ધરવારે,
મટે લક્ષ ચે.યોત્સી કરવા, ચાલો બેની આજ દર્શન
જઈએરે. ॥ ૬ ॥

આણી અંગ આનંદ મા ચાલીરે, કરી દર્શન થાય છે ખુશાલીરે
નાંખો જન્મના પાપ મા બાળી, ચાલો બેની આજ દર્શન,
જઈએરે. ॥ ૭ ॥

માજી ભજતાં તે ભવ દુઃખ જાયેરે, કાપે કષ્ટને સુખ થાયેરે,
તેથી સદા ભજે અંખા માયે, ચાલો બેની આજ દર્શન
જઈએરે. ॥ ૮ ॥

ગરબો ગાઈ ગયા મા ધામેરે, ભક્ત કરે દર્શન દેરામોરે,
અમીચંદ જપે તારું નામે, ચાલો બેની આજ દર્શન
જઈએરે. ॥ ૯ ॥

મહાલક્ષ્મીનો ગરબો.

(આવોની નંદલાલ રમવા આવોનીરેઃએ રાહ)

પુંજું મહાલક્ષ્મી માત શરણે રાખોનીરે, કહે છે તમારો હાસ
શરણે રાખોનીરે,

શ્રીમાળ દેશના છેએ શ્રીમાલી પરસન થઈ તમે હાથજાલી,
કરો કુળ દેવી રખેવાલી શરણે રાખોનીરે ૧

ડુંગરવાળી તું મતબાલી લકતની કરને રખેવાળી
પડે આફતે લો સંભાળી, શરણે રાખોનીરે ૨

સરણાગતને રહાય કરને, અરજ અમારી કાને ધરને
સ્થાપી હાસ જાણી દુઃખ હરને, શરણે રાખોનીરે, ૩

તન મન ધન સદા સુખરે આપી, વંશ વૃદ્ધિ કરી પુત્રરે સ્થાપી
પાપ કાપી સખુદિ આપી શરણે રાખોનીરે, ૪

જોતાં જગત મને જીકું બાસે, ઉંઠાણે જોતાં થાઉરે ઉઠાસે
એક દિન થાસે નાશે, શરણે રાખોનીરે. ૫

ધણી ધણીઆણી પૂત્ર પિતા નહિ પડયું રેહશે ત્યાગુરે તહિ
જોયો સંસાર જીકું અહિ; શરણે રાખોનીરે. ૬

મીઠ્યા અભિમાન તજો સૌ પ્રાણી સત આલો સૌ મરણુરે
જાણી, ગુરૂ જ્ઞાને થશે ગુરૂ જ્ઞાની, શરણે રાખોનીરે ૭

બે કરનેડી મા વીનંતી કરું છું, હરનીસ તારૂં ધ્યાન ધરું છું
તારે આધારે જગતમાં રૂરું છું; શરણે રાખોનીરે ૮

સર્વ સેવકની અરજ સ્વીકારો, હાથ જોડી કહો અમીચંદ તારો,
મા મને પાર ઉતારો, શરણે રાખોનીરે. ૯

અંબા માતાની સ્તુતિનો ગરબો.

(આવોની નંદલાલ રમવા આવોની—સહુ ઉપરનો.)

કરવા સેવકને સહાય અંબા આવોનીરે,
લાગુ તમારે પાય અંબા આવોનીરે, (૧)

બાળપણ બાળ બુદ્ધિએ કહાડી,
માત પીતા સુખ આપતા કહાડી;

ખીલી જોખન કુસવાડી અંબા આવોનીરે (૨)
જીવાની ખીલી ભર જોખન માફ,

સંસાર સુખ લાગે મને પ્યાડું.

નામ ન લીધું તમારું અંબા આવોનીરે (૩)

મારું તારું કરી દીનરે કાપી કંઈરે ભવનો આ જીવ પાપી
બચાવો સખુદી આપી અંબા આવોનીરે (૪)

ધન ધણીને છેકરાં મારાં, સંસાર સુખમાં લાગે છે પ્યારા.
અંત સમે નહીં મારાં, અંબા આવોનીરે. (૫)

સુખ માનું તે તો દુઃખનો દરીઓ, કાચી માટીનો કુંભ ભરીઓ
સમજ્યો તે પાર ઉતરીઓ, અંબા આવોનીરે. (૬)

સતગુરુ શબ્દે જ્ઞાનરે આપી આશશક્તી અંતરમાંરે સ્થાપી
તું છે ઘટઘટ વ્યાપી. અંબા આવોનીરે. (૭)

આશ ઇશ્વરી દિન દયાળી, દુખીઆરાના દુઃખરે ટાળી,
પાર ઉતારો હાથ ઝાલી, અંબા આવોનીરે. (૮)

તુંજ વીના નથી કોઈનીરે આશ, અરજ કરી ઉલો તારી પાસ
અમીચંદ કહે તારો દાસ, અંબા આવોનીરે. (૯)

સાત વારની સ્તુતીનો ગરબો.

(સખી પડવે તે પંથ પધાર્યારે :-એ રાહ.)

સખી આજ આનંદ મારે અંગેરે, મારે જાવું સર્ધયરોની સંગેરે
 સાત વાર ગાવાનો ઉમંગે, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૧
 રવીવારની શોભા સારીરે, માનો મંડપ છે મીનાકારીરે.
 લાલ સાડીની ખત્રીહારી, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૨
 સોમવારે અંદ્ર મુખ જળકેરે, સદેહ સાળુને મોતી ચળકેરે
 આવે દરશન કરવાને ખલકે, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૩
 મંગળવાર મા મંગળકારીરે, માની લીખત્રીખ જાવું ખત્રીહારીરે
 ભકત કરે ભકતી તમારી, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૪
 બુધવારે બુદ્ધિ આપો અમનેરે, હાથ જોડી માંગી કહું તમનેરે
 મટે લક્ષ ચોર્યાશી ભમને, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૫
 ગુરુવારે ગુરુ ગમ આપીરે, લાખો પાપ જનમના કાપીરે.
 તમે ઘટઘટમાં રહો વ્યાપી, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૬
 શુકરવારે સજી શણુગારેરે, હીરા રત્ન કરે ચમકારેરે
 માના દરશન કરૂં વારેવારે, લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૭
 શનીવારે ઉમા સનમુખરે, આપે સુખને કાપે દુઃખરે
 માના દરશનથી થાય સુખે લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૮
 રાહુ કેતુ નવે ગ્રહ કહીએરે, લાગી પાય માણ નામ લઈએરે,
 અમીચંદ કહે શરણે જઈએ લાગી ધુન માણ નામની અમનેરે ૯

ગરબો ૬ ફો.

(આવોની નંદલાલ:-એ રાહ.)

ઉભી અરજ કરું અંબાય, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥
હમે અમળાનો અવતાર ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥ ૧ ॥
ગર્ભથી છોકરી પડે જ્યારે બહારે, રાંડ છોકરી આવી કહેતા
સહુ ત્યારે ॥

કોઈ પૂછે તો બોલે કંટાળી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૨ ॥
હરતા ફરતા સૌ તપહારે મારે, જેને ભાઈ નહિ તેને માન બધારે
ત્યોએ વળાવે ત્યારે જાયે આલી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૩ ॥
દીકરીને ગાય ગરીબ કહેવાય, જ્યાં વાળે ત્યાં આલીને જાય ॥
જેને સાંપે તે લઈ જાયે આલી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૪ ॥
એવી જોઈને સંસારની રીતિ, તેથી કરી મા તમારી રે પ્રીતિ ॥
ઉભી હવે પાલવ આલી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૫ ॥
સંતોષ બુદ્ધિ માંજુ તમ પાસે, અળાંડ સૈભાગ્યની મા

પુરણ આશે ॥

પડે સંકટે લેજો સંભાળી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૬ ॥
પીયર સાસરીયા સદા સુખી જોઈ, પીયુની સેવામાં સદા
રહી મોહું ॥

પારણું જુલાવું દોરી આલી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૭ ॥
તનમન ધનથી સદા સુખી રહું, હરતા ફરતા નામ તમારું રે લઈ
માની છળી નીરખુ નીહાળી નીહાળી રે, ગરીબની તું છે ॥ ૮ ॥
આ ભવ પરભવની કરણી હશે કેવી, તેપર વિચાર તમારે ન લેવી ॥
માંજુ માફ નાંખો પાપ બાળી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥ ૯ ॥

મત પુણ્યની વાતો નથી બાણી, દયા લાવી તમે કરજો મહેરબાની ॥
સમજી ભૂલ આંસુ જાય ચાલી, ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥૧૦॥
જીકું બોલી ભરોસે છેતરીઆ, નઠારી અબજાએ ધણી

પ્રાણ હરીઆ ॥

આપી શીક્ષા નકે તેને ધાલી, ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥૧૧॥
ઉમંગ થાયે પણ બોલતાં-ડરું છું, સર્વે તરફથી અરજી કરું છું ॥
દયા લાવી નાંખો પાપ બાળી, ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥૧૨॥
ગત સુખ મને લાગતું શાઈ, સમજા પછી તો દીકું નઠાઈ ॥
સાંભળી નામ અંબા આવ ચાલી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥૧૩॥
તમારી ગતિ મા કોઈથી ન થાયે, જગતજનુની અંબા

તું કહેવાયે ॥

તમે દુખતાને લો છોરે આલી, ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥૧૪॥
જગત સ્થાપી રહ્યા ગટગટ વ્યાપી, શક્તિ રૂપે રહ્યા

સઘળે રે આપી ॥

અંબા બહુચર ને મહાકાળી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥૧૫॥
ભકતોની વાણીપર રહે છેરે રાજી, એક આક્રીને જે રે છે બાકી ॥
તેની સદા કરે રખેવાળી ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥૧૬॥
ગરબો ગાશે કરી નીર્મળ મને, સદા સુખી રાખે તંનમનંધને ॥
શોધી વૃક્ષ સતની ડાળ આલી, ગરીબની તું છે રે વાલી. ॥૧૭॥
સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળે તારો વાસે, ગરબો અમીચંદ જોડે

તારો દાસે ॥

ગાઈ ગરબો ફરતા પાડો તાળી, ગરીબની તું છે રે વાલી ॥૧૮॥

ગરબો ૭ મો.

હારે કામી અંધ જગતમાં કહે છે:-એ રાહ.

હારે હમે ઉભા મા કર જોડી ॥ પડે સંકટે આવું દોડીરે;

હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૧॥

મારા મનની વાતો તમે જાણો ॥ જુહું કહીએ તો તમે કેમ

માનોરે; હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૨॥

હું તો એટલું માંગુ રાખો લાજે ॥ કરવા સંસારમાં ઘણું

કાજેરે હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૩॥

તમે આખરૂ વધારી જહાર મારી ॥ તે પર દુશ્મન થાય

સવારીરે; હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૪॥

કયાં પુરૂષ કે કયાં નારી ॥ કરે વિનંતી તેને લો તારીરે;

હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૫॥

હારે ઘણા દુઃખીયારા સૌ આવે ॥ બોલાય નહીં ને મન

મુંઝાવેરે; હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૬॥

પાડી ઘાંટો માંગે તો કેંઈ જાણે ॥ પાસે ઉભેલા સાંભળે

કાનેરે; હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૭॥

તમે ઘટઘટમાં રહ્યા વ્યાપી ॥ જાણે સહુ નાંખો દુઃખ

કાપીરે; હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૮॥

ઘણી જહેનોને દુઃખ હોય મોટું ॥ કરે વાત તો સાસુને

લાગે ખોટુંરે; હમે ઉભા મા કરજોડી. ॥૯॥

સુખ ધણીનું ધણું હોયે ॥ બબડે સાસુ ડોળા કાઢી જાયેરે;
 હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૦ ॥
 ઘરની વાત કોઈને ન કહેવાયે ॥ સમજી તમે કરો મા
 સહાયેરે હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૧ ॥
 તમને કહું તે કોઈએ નવ જાણે ॥ જાણે તો લે મારક
 પ્રાણેરે હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૨ ॥
 હોય મરદ બૈરાનું દુઃખ છાનું ॥ શાંતિ કરવાનું કામ
 માનુરે હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૩ ॥
 કોઈ સાસુ વહુના ગુણ ગાએ. ॥ તે વહુ સાસુને ધણી
 રહાયેરે હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૪ ॥
 કોઈનો ધણી હશે એવો રૂઝો ॥ પૈસો આપે નહીં
 ને મારે ભુંડોરે. હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૫ ॥
 ધણી વહુરે હશે સેતાને ॥ તે તો ધણીની રૂખ નહીં જાણેરે;
 હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૬ ॥
 મરદ જેમ તેમ ઘર નીભાવે ॥ શોખીન બૈરીને તે નહીં કાવેરે;
 હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૭ ॥
 વહુને જોઈએ શાડૂ શાડૂ ॥ લાવી લખાવી મળે તને તાડૂ રે;
 હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૮ ॥
 એમાં કોણ જીવ સુખીયો થાયે ॥ સંતોષે હોય તે ખાયેરે
 હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૧૯ ॥
 માજી ભજતાં પ્રસન્ન થાયે; ॥ અમીચંદ કહે દુઃખ
 મટી જાયેરે. હમે ઉભા મા કર જોડી. ॥ ૨૦ ॥

વમળ વસીનો ગરબો ૮ મો.

નળ રાજનું આખ્યાન, સૌ સાંભળી લોને ધ્યાન—એ રાહ.

આટલી માનજો શિખામણ, જાઓ અંખાને લોવન,
વશ રાખજો સરવે મન, સીધા જાઓ ચાલી; ॥

સાંભળો વમળ વસીની વાતે, પરશન થઇને ગાલ્યો હાથે
રહે છે કુંભારીઆ મા સાથે, આરાસુર વાળી; ॥

વમળ પાંચ વરસનો બાળ, એના બાપનો આવ્યો કાળ,
ત્યારે નબળા હતા હાલ, દુઃખે પેટ ભરે; ॥

ઉછર્યો મોસાળ માંહે જઈ, ભણ્યો નિશાળમાં નહિ કંઈ,
ત્યારે ગાય ચરાવે તહીં, વનમાહી કરે; ॥

વમળ શ્રાવકનો છે બાળ, એને સરવે કહે જોવાળ,
ગાયની રાખે છે સંભાળ, દરશન દહેરે કરે; ॥

પછી ગુરૂ પાસે જાય, જઈને વમળ લાગે પાય,
જેઈને ગુરૂ હરખાય, સમજી ભીંતરે; ॥

ગુરૂ આશીષ દઈને કહે છે, સાંભળી વમળ ઉલો રહે છે,
ગુરૂ શબ્દ મનમાં લે છે, રાખવા સંભાળી; ॥

સાંભળો વમળ વસીની વાતે, પરસન થઈને ગાલ્યો હાથે,
રહે છે કુંભારીઆ મા સાથે, આરાસુર વાળી; ॥૧॥

ગુરુ મુખ મુદ્રિત જોઈ, ભાચંગશાળી પુત્ર જોઈ,
 નાંખ્યો સવાલ સમો જોઈ, તું કંઈ કરજો ધરમ ॥
 પૈસો મળે ગુરુજી જ્યારે, મને કહેજો તમે ત્યારે,
 થઈશું તે ઘડી તૈયારે, માફ ખુલશે કરમ ॥
 પછી ગાય ચરાવવા બાય, ગામમાં ગેવાળીયો કહેવાય,
 વનમાં ગાયો એકઠી થાય, નહીં રાખે શરમ ॥
 સઘળી ગાયો ઘેરે ગઈ, એક ગાય ઉભી રહી,
 વિચાર કરી જુએ તહીં નહીં સમજે મરમ ॥
 વમલ વીચાર કરે છે મન, ગાયનુ કયા હશે લોવન,
 હવે થશે મા પરસન, લેશે હાથ અઘી ॥
 સાંભળો વમળ વસીની વાતે પરસન થઈને જાલ્યો હાથે,
 રહે છે કુંભારીઆ મા સાથે આરામુર વાળી ॥ ૨ ॥
 ઉભો જુમ પાડીને તાંહા, બારણે આવ્યા અંબામાઈ,
 વમળ માગે છે ચરાઈ, આખ્યા જવ ત્યારે ॥
 રસ્તે જવ ફેંકી દે છે, દાંણા લુગડે ચોંટી રહે છે,
 ઘેર સોનાના દેખે છે, પરતાય તે વારે ॥
 પાછો આવ્યો માણ પાસ, કગરી બેઠ્યો રાખી આશ,
 માણ બાણી તારો દાસ, કરો વિચારે ॥
 પ્રસન્ન થઈ બેઠ્યા અંબાજી, હું તો તારા પર છું રાજી,
 ખુશી થઈને મા નિવાજી ભર્યા ભંડારે ॥
 એની દોલતનો નહીં પાર, જઈ ઉભો ગુરુને દ્વાર,

આશા આપો કરી વિચાર, અંબા છે વાલી ॥
 સાંભળો વમળ વસીની વાતે, પરસન થઈને ઝાલ્યો હાથે.
 રહે છે કુંભારીઆ મા સાથે આરાસુર વાળી ॥ ૩ ॥
 અંધાવ દહેરાં થઈને રાજી, તને પ્રસન્ન છે અંબાજી,
 સાંભળી સમરી બેઠો માજી, થયા રતોવધ તૈયાર ॥
 એકસો આઠ દહેરાં કરી, માજી પુછે ફરી ફરી,
 કોણ પ્રતાપ મા ઝોયરી, માજી પૂછે વારંવાર ॥
 ગુરૂ પ્રતાપે એ થાય, સાંભળી અંબામા ખીજવાય,
 દહેરાં પ્રલ્લે પળમા થાય. અગ્નિ કોપી અપાર ॥
 નાઠો માજી પ્રતાપ કહી, દયાળી દયા લાવી તંદીં
 પાંચ દહેરાં રાખ્યા સહી, તેની થોભા અપાર ॥
 રાખવા વમળ વસીનું નામ, સુંદર દહેરામાં છે કામ,
 અમીચંદ કહે તમામ, જોવા જાય ચાલી ॥ ૪ ॥
 સાંભળો વમળ વસીને વાતે, પરસન થઈને ઝાલ્યો હાથે,
 રહે છે કુંભારીઆ મા સાથે, આરાસુર વાળી ॥ ૪ ॥

નંદ રાજનો અરબો ૯ મો.

હાંરે કામી અંધ જગતમાં કહે છે : ॥ હાંરે સીયળવંતી
 શીયળ પાળી રહે છે રે: કામી અંધ જગતમાં કહે છે: ॥૧॥
 હાંરે નંદરાજની વાત કહેવાય છે: ॥ હાંરે નગર અરબા
 જોવાને જાય છે રે: ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છે. ॥૨॥

હાં રાતે નગરની ચરચા જોઈઃ ॥ હાંરે દુઃખીઆરૂં લીઠું
 નહિં કોઈ રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૩ ॥
 હાંરે નગર જોઈ ગયો નગર જહારેઃ ॥ હાંરે ઇસો ઇસો
 થાય પોકારેરેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૪ ॥
 હાંરે રાજા નંદ ધીમે ધીમે જાયે ॥ હાંરે જ્યાં ઇસો ઇસો
 થાય છે રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૫ ॥
 હાંરે ત્યાં તો ધોળી લુગડા ધૂએઃ ॥ હાંરે રાજા પાસે
 જઈને જુએ રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૬ ॥
 હાંરે રાજા હીંમતવાન મજાનુતેઃ ॥ પૂછે માણસ છે કે
 કુતે રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૭ ॥
 હાંરે ધોળી જોલે છે શીખનામી, હાંરે કપડા વણરના ધોળ
 સ્વામીરેઃ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૮ ॥
 હાંરે વણર વહુના ધોળું છું ચીરેઃ ॥ હાંરે દીવસે ધોળ તો
 જમર જહુ ફીરે રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૯ ॥
 હાંરે ચીરમાં સુગંધીનો નહી. ચારેઃ ॥ હાંરે એના રૂપનો
 છે ભંડારેરેઃ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૦ ॥
 હાંરે સાંભળી રાયનું મન લલચાયુંઃ ॥ હાંરે પાછો ફર્યો
 હવે ઘેર જાઉં રે ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૧ ॥
 હાંરે ભરી સભા વણરને જોલાવેઃ ॥ કચ્છ દેશથી ઘોડા
 મંગાવેરેઃ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૨ ॥
 હાંરે વણર ઘોડા ખરીદી લાવેઃ ॥ હાંરે ઘોડા લઈને

બહેલાં આવો રેગા કામી અંધ જગતમાં કહે છે ॥ ૧૩ ॥
 હારે ઘેર વજીર ગયો પામીઃ ॥ હારે પુછે ઉદાસ
 કેમ છો સ્વામીરેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૪ ॥
 હારે તહારી લાજ લેવા રાજા આહેઃ ॥ હારે બોલી શીર
 પડે શું થાયે રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૫ ॥
 હારે ઘોડા લેવા જાઓ પધારોઃ ॥ હારે ચતુર પોપટ છેરે
 તમારો રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૬ ॥
 હારે વજીર ઘોડા લેવા ગયોઃ ॥ હારે રાજા વજીર દરવાજે
 ઉભો રહ્યો રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૭ ॥
 હારે કુંદન આપી દરવાનને ફેડીઃ ॥ હારે પેઠો દરવાજેથી
 ગયો દોડી રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૮ ॥
 હારે પોપટ માન આપી બેસાડેઃ ॥ હારે કહી શેઠાણી
 જુમ પાડે રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૧૯ ॥
 હારે આવો જહાર પીતાની નહોય લાજે ॥ પુત્ર નથી પુછે
 કામકાજે રેઃ ॥ કામી અંધ જગતમાં કહે છેઃ ॥ ૨૦ ॥
 હારે વજીર વહુની જોજો ચતુરાઈઃ ॥ હારે ગરબો જોડે
 અમીચંદ લાઈરેઃ ॥ કામી અંધઃ ॥ ૨૧ ॥

નંદરાજનો ગરબો ૧૦ મો

(મહોલે પધારો મહારાજ મણીવર મોહલે પધારો — એ રાહ)
 સતી સમરે અંગામાય, લજ્જા રાખોનેઃ ॥ મારા પીયુ

ગયા પરદેશ, લજ્જા રાખોને: ॥ સતી સમરે અંબામાય,
લજ્જા રાખોને: ॥૧॥

સાખી

પોપટ બોલ્યો પ્રેમથી, બલે પધારો રાય ॥
પુત્ર તમારો છે નહીં, એની વહુ છે ઘરમાંય: ॥
લજ્જા રાખોને: ॥૨॥

સાખી.

બહાર આવી પ્રેમદા, રાજાને આપ્યા માન: ॥
કામી રાજા જોઈને સમજાવી આપે દ્રષ્ટાંત: ॥
લજ્જા રાખોને: ॥૩॥

સાખી.

ચાર ગાયો ચાર રંગની, દોહ્યું જુદું જુદું દુધ: ॥
સ્વાદ જાનો એક છે, રાજાને આવી શુદ્ધ: ॥
લજ્જા રાખોને: ॥૪॥

સાખી.

રસોઈ કરી ભાત રાંધીઓ, તેના જુદા જુદા છે રંગ: ॥
ખાઈને રાજા સમજો, પછી ભાંગી ગયો ઉમંગ: ॥
લજ્જા રાખોને: ॥૫॥

સાખી.

દ્રષ્ટાંત દાખલા મુકીને સમજાવ્યો રાજાન: ॥
ધન છે એવી નારને એણે ફેરવી નાખ્યું મન: ॥
લજ્જા રાખોને: ॥૬॥

સાખી.

પ્રસન્ન રાજા થકને, ગણી પુત્રી સમાન ॥
 સાસરવાસો કરીને કહે જાણુ' મુજને જ્ઞાન ॥
 લલજી રાખેને ॥ ૭ ॥

સાખી.

ખુશી થયા સરવે જણા, ગયા રાજા રાજસોવન ॥
 બહર ઘોડા લાવીઓ વિચાર કરે છે મન ॥
 લલજી રાખેને ॥ ૮ ॥

સાખી.

બહર ઘરમાં પેસતાં, જોયો રાજ સજ્જગાર ॥
 બહરી પર અસ્સે થયો, નક્કી બગડી નાર ॥
 લલજી રાખેને ॥ ૯ ॥

સાખી.

બીન અપરાધી બહરીને, પીયર વળાવી નાર ॥
 રાજા પર અસ્સે રહે, ને મનમાં રાખે ખાર ॥
 લલજી રાખેને ॥ ૧૦ ॥

સાખી.

રાજા મનાવે બહરને, તારી સાચી વાત ॥
 કપટ કરી મેં મોકલ્યો તારે ઘેર ગયો તો રાત ॥
 લલજી રાખેને ॥ ૧૧ ॥

સાખી.

ખંડરી તારી શુભવંતને, આપ્યો બહુ મને જોષ તા
જ્ઞાનથી પલળી ગયો, મારો ઉતરી ગયો કરોષ તા

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૨ ॥

સાખી.

રાજા સમજાવે અતિ ઘણું, પ્રધાનને લાગે નહિ પાસ તા
શિકાર રમવા બન્ને ગયા, ઉભા વજીર સસરા પાસ તા

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૩ ॥

સાખી.

સાસરીઆ ખુશી થયા, આપ્યા આદર માન તા
જોજન જમાડી લાવથી, ખાધા સોપારી પાન તા

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૪ ॥

સાખી.

સસરા જમાઈને રાયજી, ને ચોથી વજીરની નાર તા
ખાજી માંડી રાજા કહે હવે સરવે નાંખો પોખાર તા

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૫ ॥

સાખી.

હંસ ગયો સરોવર વિષે, ને દીકું અમૃત સાર તા
દીકું પણ પીધું નહીં, તો પક પાસા પોખાર તા

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૬ ॥

સાખી.

સત્યે રહે છે મેદિની, ને સત્યે સહુ સંસાર ॥

સતં રાખું સીતા તણું તો પડ પાસા પોખાર ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૭ ॥

સાખી.

ગંગોદક નિરમળ જથું, સદા પવિત્ર જે સાર ॥

એવું કુળ હોય માહેડું, તો પડ પાસા પોખાર ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૮ ॥

સાખી.

અરૂણ આગળ આરસી રહે, ઇંદુ આગળ અંધકાર ॥

જાર આગળ જુવતી રહે, તો પડ પાસા પોખાર ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૧૯ ॥

સાખી.

ળાપ દીકરીને રાયજી, પડયા પાસા પોખાર ॥

વજીરના પડયા નહીં, તોએ રાજા પર રાખે ખાર ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૨૦ ॥

સાખી.

ત્યાંથી બન્ને નીકળ્યાં, ઘોડા ઢોડાવ્યા વન ॥

વડ નીચે આસન કર્યું, ને સુતા ત્યાં રાજન ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૨૧ ॥

૨૫

સાખી.

વજરને લાગ દાવીઓ, ને લીધું ખડગ ચડાવી રાસ ॥

ખડગ મારી રાવને, પળમાં ઉડાવ્યું શીશ ॥

લલ્લ રાખોને ॥ ૨૨ ॥

સાખી.

માળી બુઝે રાવનો, ચંપા પર તોડે પુલ ॥

રાવને ત્યાં દાટીઓ, ઉપર વાળે છે ધુળ ॥

લલ્લ રાખોને ॥ ૨૩ ॥

સાખી.

વજર મળાણે થઈ ગયો, રાવની નહીં ખગર ॥

પાપ લાંકણું રહે નહીં, માળીને લાગે દર ॥

લલ્લ રાખોને ॥ ૨૪ ॥

સાખી.

માલણ રાણીને મળી, માંડીને ઠહી વાત ॥

છાતું લરકર મોઠવ્યું માળી ગયો સગાત ॥

લલ્લ રાખોને ॥ ૨૫ ॥

સાખી.

ખોલી મુઠકું કાઢ્યું, ખાંધો વજરને ત્યાંય ॥

સવેં લોક લેળા થયા, આવી વજરની બધરી ત્યાંય ॥

લલ્લ રાખોને ॥ ૨૬ ॥

સાખી.

સતી આવી ઉભી રહી, સમરી અંબામાય ॥
સીયળવૃત્તના પુણ્યથી કયો જીવતો રાજા ત્યાંય ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૨૭ ॥

વજીર પર સઉ કોપીઆ, ને ફાંસી સઉ કે દો ॥
રાજા કહે ભૂત માહેરી, એમાં વજીરને શું કહો ॥

લજ્જા રાખોને ॥ ૨૮ ॥

સાખી.

નંદ રાજાની વારતા, ને તેનો લીધો સાર ॥
ગરબો જોડી અમીચંદ કહે, સતીઆનો ખેડો પાર ॥

લજ્જા રાખોને ॥

મારા પીયુ ગયા પરદેશ; લજ્જા રાખોને ॥
સતી સમરે અંબામાય લજ્જા રાખોને ॥ ૨૯ ॥

માતાનો ગરબો ૧૧ મો.

(હાંરે કામી અંધ જગતમાં કહે છે—એ રાહ)

હાંરે મારે આજ આણંદની હેલી, હાંરે બેની અંગ ઉમંગે થઈ ભેળીરે
મારે આજ આણંદની હેલી. ॥

હાંરે બેની નવરાતરની રાતે, હાંરે ખીલી આંદની ઝગઝગાટેરે, ॥
મારે આજ આણંદની હેલી ॥ ૧ ॥

- હાંરે માતા અંબાના ગુણગવાયે, હાંરે ગાતા હરખહેયામાં ન માયેરે ॥
મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૨ ॥
- હાંરે ભાવે ગરબા ગાએ સૌઆવી, હાંરે સખીરહેલીઓને બોલાવીરે ॥
મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૩ ॥
- હાંરે ગાએ ગરબા ફરતાફરતી, હાંરે સાંભળનારાના મનડા હરતીરે ॥
મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૪ ॥
- હાંરે માની વીનંતીના ગરબા ગવાએ, હાંરે લોકો સાંભળીને
ખુશ થાયેરે ॥ મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૫ ॥
- હાંરે બેની માળના જે ગુણ ગાશે. હાંરે તેની માળ પુરશે આશેરે ॥
મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૬ ॥
- હાંરે માના સમરણથી સુખ થાયે, હાંરે આશે મહીને ગરબા
ગવાયેરે ॥ મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૭ ॥
- હાંરે માના દરશણથી દુઃખ જાયે, હાંરે માળ જ્યારે પ્રસન્ન
થાયેરે ॥ મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૮ ॥
- હાંરે ભાવે ભક્તિ કરો ચિત્ત રાખી, હાંરે જેણે મધુરી વાણી
બાળીરે ॥ મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૯ ॥
- હાંરે વિશ્વાસે કામ સિદ્ધ થાશે, હાંરે સમરે અમીચંદ શ્વાસે
શ્વાસેરે ॥ મારે આજ આણંદની હેલી. ॥ ૧૦ ॥

માતાનો ગરબો ૧૨ મો.

(ખીજખંસરીરે લોલ તાળી લેતા વાગે ઝાંઝર જુમખારે લોલ-
એ રાહ.)

ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥
સરખે સરખી મળી સાહેલીરે લોલ થાય ઝાંઝરના ઝમકાર ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૧॥
સુંદર સાળુ ચોલતારે લોલ, તરેહ તરેહના તેમાં છે રંગ ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૨॥
ઝળઝળ ઝળકે સાડીઓરે લોલ, થાય ટીકીના ચમકાર ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૩॥
હીરા રતનની જડ ચમકેરે લોલ, માના ગુણુ ગાવા મોં મલકે ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૪॥
વારા ફરતી ગાય ગરબારે લોલ, પાટે તાળી તડાતડ ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૫॥
પ્રથમ સમરી શારદારે લોલ, લાગું ગણપતીને પાય ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૬॥
અંખા આરાધું આપનેરે લોલ, માંશુ લાગીને પાય ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૭॥
અખંડ સૌભાગ્ય સુખુધિરે લોલ, ખીજ સંસારના સુખ ॥
ખીલી ચાંદનીરે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોઠમાંરે લોલ ॥૮॥

આજે આજુ'ંદ સાના અંગમાં રે લોલ, રૂઠા નવરાત્રીના દીન ॥
 ખીલી ચાંદની રે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોકમાં રે લોલ ॥૯૮॥
 આસો મહીનો આનંદનો રે લોલ, માણેક યાળી પુનેમનો દીન ॥
 ખીલી ચાંદની રે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોકમાં રે લોલ ॥૧૦॥
 ચાંન્ની પડવો સુરતનો રે લોલ, સાંજે સરવે મીઠાઈ ખાય ॥
 ખીલી ચાંદની રે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોકમાં રે લોલ ॥૧૧॥
 આનંદી સુરત આનંદમાં રે લોલ, ઠરે અંખામા સાદ્ય ॥
 ખીલી ચાંદની રે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોકમાં રે લોલ ॥૧૨॥
 સતના બેલી મા થયે રે લોલ, અમીચંદ ઠહે સાચી વાત ॥
 ખીલી ચાંદની રે લોલ, ગરબા ગવાય માના ચોકમાં રે લોલ ॥૧૩॥

મતલબી દુનીયાનો ગરબો ૧૩ મો.

[સતી સમરે અંખામાય લજ્જા રાખે રે—એ રાહ.]

સઉ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર ॥
 દુનીયા મતલબી ॥

સાખી

માત પિતા મતલબથી, રાખે પુત્ર પર પ્રેમ; ॥

દુઃખ વેઠી અતિ ઘણું એને ઉછેરે છે જેમ તેમ; ॥

દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, દુનીયા મતલબી ॥

સઉ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૧ ॥

સાખી

વંશ વધારવા કારણે વળી ઘડપણ પાળશે એ ॥

હાલો હેશે જગતમાં, મુઝા પછી બાળશે એ ॥

હુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, હુનીયા મતલબી ॥

સહ સ્વાથી સંસાર, હુનીયા મતલબી ॥ ૨ ॥

સાખી

બલો છોકરો જે હશે માને બાપના ગુણ ॥

પુલ લેવા બાપની કડવા વચન લે મુણ ॥

હુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, હુનીયા મતલબી ॥

સહ સ્વાથી સંસાર, હુનીયા મતલબી ॥ ૩ ॥

સાખી

રાજ રૈયત મતલબથી રાજ કરવા રાજ ॥

રૈયતને રખેવાળ છે, એમાં બંનેના થાય કાજ ॥

હુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વીચાર, હુનીયા મતલબી ॥

સહ સ્વાથી સંસાર, હુનીયા મતલબી ॥ ૪ ॥

સાખી

વરકન્યા મતલબથી, પરણે છે જે જણ ॥

વર રળીને લાવશે, કરે કન્યા તરત લોજન ॥

હુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વીચાર, હુનીયા મતલબી ॥

સહ સ્વાથી સંસાર, હુનીયા મતલબી ॥ ૫ ॥

સાખી

હરદી ડોકટર બે જણા, હરદીનું બચ દુઃખ ॥
 શી મળે ડોકટરને, હરદીને યાય સુખ ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વીચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સહ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૬ ॥

સાખી

સંત સાધુ મતલબના, સંતને લેણું જ્ઞાન ॥
 સાધુ પંકાય જ્ઞાનથી, તેને મળે છે માન ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સહ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૭ ॥

સાખી

કરે પરમાર્થ પ્રેમથી પૂણ્ય બાંધવાને કાજ ॥
 આશાએ ધન વાપરે, લઈશું પેલે જનમમાં રાજ ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વીચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સહ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૮ ॥

સાખી

સાસુ વહુ મતલબના, વહુ મુકાવશે કામ ॥
 વહુને મતલબ એટલી, સાસુ રાજી થાય તે મળે માન ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સહ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૯ ॥

સાખી

વરઘોડે સાજન જશે, વર તો કન્યા હો ॥
 સાજનને શોભા મળે, આપે વેવાઈ નાળીએર બે ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વીચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સઉ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૧૦ ॥

સાખી

લોભી ધુતારા બે જણા, ધુતારો ધુતી ખાય ॥
 લોભી આપે લોભમાં, ગયા પછી ઘણું પસ્તાય ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સઉ સ્વાર્થીય સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૧૧ ॥

સાખી

ગોર જજમાન મતલબથી, ગોર કરાવે કામ ॥
 જજમાન આશીષ લઈને, આપે છે ગોરને દામ ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વિચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સઉ સ્વાર્થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૧૨ ॥

સાખી

જગતમાં જનમે જેહો, મતલબી સઉ હોય ॥
 બીન મતલબી જનમે નહિ, અમીચંદ કહે બતાવો કોય ॥
 દુનીયા મતલબી ॥ તમે ધારી કરો વીચાર, દુનીયા મતલબી ॥
 સઉ સ્વ.થી સંસાર, દુનીયા મતલબી ॥ ૧૩ ॥

હિંમત રાખવા વિષેનો ગરબો ૧૪ મો.

[મહોલે પધારોરે મળીધર મહોલે પધારો:—એ રાહ]

હિંમત રાખોરે હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે,
હવે સહુ હિંમત રાખો, કળજુગ વાપ્યોરે હવે સહુ હિંમત રાખો

સાખી

સતીયા સત ન મુકશે, સત્યે થાશે સુખ,
અસતીયા સુખ દેખશે, થશે અંતે દુઃખનું દુઃખ.
હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૩૧૧

સાખી

પહેલી ભૂત પોતા તણી, પોતાનું સાચવે નહિ,
બેદરકાર થઇને ફરે, પછી શોધે છે જહીં તહીં.
હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૩૧૨

સાખી

બગાડ થયો બે થડી, આજસને ઉદ્ધમ,
આજસુ બેઠો ઉઠે નહિ, શાની પડે વેપારમાં અમ.
હવે સહુ હિંમત રાખો જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૩૧૩

સાખી

શેઠાઈમાં સર્વે ગયું, ને શેઠ થયા ચાકર,
 મારે તેની તરવાર, કાયર ખાઈ રહે હર.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૪||

સાખી

વિદ્યા હિંદુસ્તાનની, ને ગઈ યુરોપ ખંડ,
 શોધન કરી ફાવી ગયા, એણે કાઢ્યા નવા નવા ફંદ.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૪||

સાખી

કુસંપ હિંદુસ્તાનમાં. જાતે જાત પર વેર,
 દુઃખીઓ દેખે સુખીને. રાખે તેના પર ઝેર.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૫||

સાખી

વેપાર છોડી સદા કરે, કારીગર છોડે કામ.
 દુઃખી થાય અતિ ઘણા, સદા કરે તમામ.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૬||

સાખી

આજસ છોડી ઉઘમ કરે, તેને થાશે મુખ,
 વેપારે મળે લક્ષ્મી, તો જાયે જનમનું દુઃખ.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૮||

સાખી

રમત મુકી જે છોકરા, બણથે ચોઢી ચીત્ત,
 પંકાશે તે જગતમાં, ચાલશે રૂઢી રીત.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૯||

સાખી

મા બાપ સગા પીતરાઈ પર, ને તેના પર નહિં ચઢાય,
 જ્યારે શીર પર દુઃખ પડે, ત્યારે સાંભળે બાપને માય.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૧૦||

સાખી

પંડીતને પુછે નહિં, પડે મુરખના પોબાર,
 ખરા રત્ન આધા રહયા, પડયા ધમીટેશ્યેન હવે જહાર.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજુગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો :||૧૧||

સાખી

ઉંચ આળસમાં ઉંધ્યા કરે, ને નીચમાં વાંચે શુર
 બહેલા ઉઠે સવારમાં, એવ વેપારમાં ભરપૂર.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૥૧૨૥

સાખી

વેપાર કરી મહેનત કરે; નામું રાખે ચોકકસ,
 લોભ ઘણો કરે નહિ, વળી મનને રાખે વશ.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૥૧૩૥

સાખી

ઉંચ મરે હું પદમાં, રહેવા ન હોયે ઠામ,
 વાંધા સધળી વાતના, તોયે ચાકર કરે ઘેર કામ.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૥૧૪૥

સાખી

ઉંચની જુદી જાણ થઈ, ને નીચ સુધરતા જાય,
 પાસ લાગ્યો ઉંચનો, પહેલા ચાકર પછી શેઠ થાય
 હવે સહુ હિંમત રાખો, જીગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળજીગ વાપ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ૥૧૫૥

સાખી

બનવાનું બની ગયું, હવે સુધારો સહુ,
 ધરડા તો ભૂટી ગયા, હવે સુધારો છોકરાને વહુ.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, ભુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળભુગ વાખ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ॥૧૬॥

સાખી

વાણી પાણી વેપારનો, કાંઈ ન પામે પાર,
 કરશે તેના બાપનો અમીચંદ કહે વારંવાર.
 હવે સહુ હિંમત રાખો, ભુગ પલટાયોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો
 કળભુગ વાખ્યોરે, હવે સહુ હિંમત રાખો ॥૧૭॥

મહાકાળીનો ગરબો ૧૫ મો.

(સખી પડવે તે પંથ પધાર્યો—એ સહુ.)

ચાંપાનેરમાં ગરબો ગવાયેરે, સજ સજુગાર સખી લેખી યાયેરે ॥
 મહાકાળી તો જોવાને જાયે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૧॥
 સરખે સરખી સાંહેલી થઈ ટોળેરે, ગાયે ગરબો મધુરીં વાણી બોલેરે ॥
 સાંભળી લોકો ચઢ્યા હીંડોળે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૨॥
 સુંદર સાળુ શેલે નાકે વાળીરે, હીરા કંચી મોતીની માળા ઘાલીરે ॥
 એમાં ગરબો ગાવા ગયા કાળી; વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥

મહાકાળી ગરબા ગાતીરે, પહેરી ચુંદ્રી ને રંગે રાતીરે ॥
 ઉપર કસળી કોર ઝળકાતી, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૪॥
 નખશીખ સણુગાર અત્તર અંગેરે, મદમાતી કામીની ફરે રંગેરે ॥
 ઉપડે પગ આણીને ઉમંગે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૫॥
 માની છળીની ખલીહારીરે, સર્વે લોક જુએ ધારી ધારીરે ॥
 આ તો અંબા કે કાળી પધારી, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૬॥
 દર્શન કરવા અંતરીક્ષ દેવ આવેરે, કરી દર્શન મન દુરખાવેરે ॥
 ફરે કુદડી સૌને મન ભાવે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૭॥
 પડી ખખર રાજા ઉઠયો ધારીરે, જઈ જુવે તો સુંદર નારીરે ॥
 માનું મુખડું જુએ વારંવારી, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૮॥
 જોઈ પતાઈ રાજા મોઢેરે, મળવા માતાને લાગ જોયેરે ॥
 આવી રાણી મારે મહોલે હોયે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૯॥
 પતાઈ રાજાની ગઈ શુધ્ધ શાનેરે, કામી અંધે ન ઝાળખ્યા માનેરે ॥
 બન્યો ઘેલો ઉડી શુધ્ધ શાને, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૧૦॥
 ગાતા ગરબો રાત ગઈ આલીરે, સહુ ઘેર ગઈ સાહેલીરે ॥
 માનો જતા પાલવ લીધો ઝાલી, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૧૧॥
 ચાલો ઘેર પધારો મારે મહોલેરે, બોલ્યા માજી રાજા શું બોલેરે ॥
 માગ માગ આપું વચન કોલે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૧૨॥
 હું તો પ્રસન્ન છઉં તને આજેરે, બોલ મોઢે થશે તારું કાજેરે ॥
 ઘેર પધારો કહે મુકી લાજે, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંયેરે ॥૧૩॥

ખેંચે પાલવ રાજ સાહીરે, માતા કાલીકા ત્યાં ખીજવાધરે ॥
 સુક પાલવ શ્રાપ દીધો ત્યાંહી, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંચેરે ॥૧૪॥
 માણ કોખ્યાનો ગરબો કહુંરે, થાય લાંબો તો ખીજવાય સહુરે ॥
 અગીચંદ કહે મા શરણે રહું, વાગે તડાતડ તાળી ત્યાંચેરે ॥૧૫॥

નંદરાજનો ગરબો ૧૬ મો

(આવોની નંદલાલ રમવા આવોનીરે—એ રાહ.)

માતા દધને ગયા શ્રાપ, સાંભળો નર ને નારી; ॥
 ત્યાં તો આવી ચડ્યો સુવ્રતાન, સાંભળો નર ને નારી. ॥૧॥
 ધમધમાટ ચઢી સુવ્રતાન આવ્યો, ચાર લાખ ઘોડેશ્વારે લાવ્યો ॥
 પેઠો શહેરમાં એ તો ફાવ્યો, સાંભળો નર ને નારી. ॥૨॥
 ટોપ લાલા કરે છેરે ચમકારા, લાલ લશ્કર ગયું ધસીરે દ્વારા; ॥
 પેસી શહેરમાં કરે માર'મારા; સાંભળો નર ને નારી. ॥૩॥
 સાંગ ફરસીના થાય ઝલકારા, પતાઈ સૈન્ય; થયું તાર'તારા ॥
 ત્યાં તો લોહીની વરસી રહી ધારા; સાંભળો નર ને નારી ॥૪॥
 માલ ખજાના લુંટયા ભંડારે, હીરા રત્ન લુંટયા મોતીના હારે; ॥
 સોના રૂપા ને કણુ કોઠારે; સાંભળો નર ને નારી. ॥૫॥
 લુંટયા ખાવા રહ્યા નહીં અન્નના દાણા, મુઆછોકરાણીબયારાણા ॥
 ફરે શહેરમાં લશ્કર મસ્તાના; સાંભળો નર ને નારી ॥૬॥

રાજમહેલ છુંડી રણુવાસેરે રાણી, કરતી રૂદન આંખેભરતીરે પાણી ॥
 આવી વખત ન્હોતી બાણી; સાંભળો નર ને નારી. ॥૭૫॥
 જોઇ ગભરાઇ બેઠે દીન વચને, પતાર્થ રાખ્ય કરે જોઇને રૂદને ॥
 મહાકાળીનું કરે સ્મરણે; સાંભળો નર ને નારી ॥૮૫॥
 માતા માફ કરો હું છોડું તમારો, હું તો નીધં નીચો ધર્મયોરેનોંધારે;
 આવ્યો પડતો દહાડો સુધારો; સાંભળો નર ને નારી. ॥૯૫॥
 ધ્યાન ધરી માનુ સ્મરણ કયું, પ્રસન્ન થઇ માએહુઃખરે હયું ॥
 માએ દયા લાવી સુખરે કયું; સાંભળો નર ને નારી. ॥૧૦૫॥
 જગત જનુની મા દીન દયાળી, બાળક બુલે તેને લે છે સંભાળી ॥
 જોવી દયાળી મહાકાળી; સાંભળો નર ને નારી. ॥૧૧૫॥
 ખુરી નજર કરી જે કોઇ આવે, શીયજવંતીનો પાલવ આવે; ॥
 અમીચંદ કહે તેના આ હાલે; સાંભળો નર ને નારી. ॥૧૨૫॥

સુરતની અંબા માતાનો ગરબો ૧૭મો.

(મુણે સામળા હું તમ માટે વેલી થઇરે—એ રાહ)
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે જો; ॥
 લાવે વધામણું ને ગરબા ગવાય છે જો; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે જો. ॥૧॥
 પહેલા પુત્ર કરાવે પ્રાણજી પ્રેમથી જો; ॥
 ધાર્યા કામ થાયે ને રાખે નેમથી જો; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે જો. ॥૨॥

મુકી બાધા ને પજે સૌ લાગે છે ને, ॥
 કરને સહાયે સદા મુખ માંજે છે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૩૥॥
 માની છળી બુજે ધારી ધારાને ને, ॥
 ભરી વાડી શેભે છે મીનાકારી ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૪૥॥
 સબ્યા સબુગાર સોજે શેભતા ને; ॥
 ઘણી લીડથી હલા લોકો ચેભતા ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૫૥॥
 મુકી બાધા ને સવે હરખાય છે ને; ॥
 મા ના ચોકમાં તો ગરબા ગવાય છે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૬૥॥
 પહેરી સાડી સાળુ ને કોર ચમકે ને, ॥
 હરજે ગાયે ગરબા ને ચાલે ઠમકે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૭૥॥
 વારા ફરતી તો ગરબા ગવાય છે ને, ॥
 સુંદર વાણી મધુરીથી મલકાય છે ને, ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૮૥॥
 માના પુંજરીઓ તો માને લાડ લડાવે છે ને, ॥
 મેવા મીઠાઈ ભક્તો લઈ આવે છે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૯૥॥

પછી ગરબા ગાઇને બહેનો પ્રુશી થાય છે ને; ॥
 લઇ છોકરાને સર્વે ઘેર જાય છે ને ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૦॥
 માતા અંબા સુરતમાં જાહેર છે ને; ॥
 સર્વે ભક્ત જનોને માની મહેર છે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૧॥
 દદી બાધા લે તેનું કામ થાય છે ને; ॥
 થાય સુખી ને બાધા મુકી જાય છે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥
 થાયે ફસનઇ ને વાડીઓ ભરાય છે ને; ॥
 વાગે વાજાંત્ર ગાયનો થાય છે ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૨॥
 લોકો દર્શન કરીને પગે લાગતા ને; ॥
 જેને જોઇએ તે મા પાસે માંગતા ને, ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૩॥
 લોકો દર્શન કરીને પગે લાગતા ને; ॥
 જેને જોઇએ તે મા પાસે માંગતા ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૪॥
 માતા દયાળી દયા કરી આપતી ને; ॥
 જોઇ ભક્તિ ને પુત્ર કરી સ્થાપતી ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૫॥
 હરતા ફરતા જે માનું ધ્યાન ધરતા ને; ॥
 અમીચંદ કહે મા તેનું કામ કરતા ને; ॥
 સુરત શહેરમાં તો અંબા મા કહેવાય છે ને. ॥૧૬॥

વરીઆવી ભાગળ બહાર માતા બેચરાજનો ગરબો.

(અલબેલી અંબે માત-એ રાહ.)

સહુ જાય દરવાજા બહાર દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥

સહુ જાયે દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥૧॥

મુરત શહેરના બાર દરવાજા. વરિઆવી ભાગળ બહારે ॥

માતા બહુચરા બેઠા તખ્ત પર શોભાનો નહિં પારે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥

પ્રથમ માતા વાવવાળી તે દર્શને સહુ જાયરે ॥

ફરતી ધર્મશાળા શોભે સુંદર, દર્શન કરી ખુશ થાયરે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૩॥

વાવમાં ઉતરી દર્શન કરતાં ગોખમાં બિરાજે માતારે ॥

દર્શન કરીને કોઈ કોઈ લોકો વાવમાં જોવા જાતારે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૪॥

શણગાર માને કાને કુંદળ, ગળે મોતીની માળારે ॥

પાઉંમે પાયલ ધુધરૂં ધમકે, હાથમાં ત્રિશુળ ભાલારે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવારે ॥૫॥

દરજી બાવાજી ત્યાંથી ઉપાડી, તળાવ ઉપર લાવ્યારે ॥
 દેર બાંધીને તપ્પ બનાવ્યું, ભકતનને મન લાવ્યારે ॥
 દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૬॥
 ત્યાં પણ શોભા સારી બની છે, બહુચર માતા લોખીરે ॥
 વાંઝીઆને પુત્ર આપે, બંધાવે ઘેર ઝોળીરે ॥
 દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવારે ॥૭॥
 શહેર સુરતથી દર્શન કરવા, રવિવારે સહુ જાયરે ॥
 ઘણાં ખરા તો આક્રીનવાળા, જરા ભૂલ નહિં ખાયરે ॥
 દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૮॥
 ખરો મેળો તો નવરાત્રમાં, આઠમે લોકો બહુરે ॥
 દિવાળીને બેસતે વરસે, દર્શન કરતાં સહુરે ॥
 દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૯॥
 ઘાટડી, ચુંદડી, નારિયેળ ચઢાવે, ઘીનો દીવો ખાસરે ॥
 કોઈ કુલનો હાર ચઢાવે દર્શન કરે જઈ પાસરે ॥
 દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાય દરવાજા બહાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૦॥
 સ્મરણ કરી કોઈ છંદજ બોલે, કહે દુઃખીઆ મનની વાતરે ॥
 દિન દયાળી દયા લાવીને, કરે કામ સહુના માતરે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાણે દરવાજા ખદાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૧॥
બાલી લોળી બહુચર માતા, ભાંગે સહુના દુઃખરે ॥
નિર્ધનિઆને ધનરે આપે, દિદિને કરે સુખરે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાણે દરવાજા ખદાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૨॥
અલ્લાહીદીનનું લશ્કર આવ્યુંતું, મુસલમાનની જાતરે ॥
માતાના મરઘા મારી ને ખાધા, સાંભળજો આ વાતરે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાણે દરવાજા ખદાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૩॥
એક મરઘો જીવતો રહ્યો તો, કાંણીઓ તેનું નામરે ॥
રાતે લશ્કર સૂઈ ગયુંતું, જુઓ કાંણીઆનું કામરે ॥

દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાણે દરવાજા ખદાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૪॥
મળશકામાં કાંણીઓ જોલ્યો, કુકડે કુકડે ત્યાં કરતારે ॥
પેટ ફાડી માએ કર્યાં જીવતાં, મરઘા દીઠા ફરતારે ॥
દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાણે દરવાજા ખદાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૫॥
આવા ચમત્કાર બહુચર માના, જોઈ થયા સર્વે રાજરે ॥
અલ્લાહીદીન લઈ લશ્કર નાઠો, અમીચંદ કહે જીત્યા માજરે ॥
દર્શન કરવાને ॥ સહુ જાણે દરવાજા ખદાર, દર્શન કરવાને ॥

ત્યાં વસે છે બહુચર માત, દર્શન કરવાને ॥૧૬॥

મહાદેવજીનો ગરબો ૧૯ મો.

(એક દહાડો ભરવો છે હમારે તેની શીકર મા તહારેરે એ રાહ)

ગરબામાં ગાનારને રાહ બીજી—

(ધીમેરે ચાંદલીઆ રખે ન કરીશ વાંચું-એ રાહ.)

લાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥
 ગળે રૂઢમાળ જટા શિરપર, નંદીની સવારીરે ॥
 કલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૧॥
 મુગટ છત્ર કાનોમે કુંડળ, અદ્ભૂત લીલા તમારીરે ॥
 પહેરી પીતાંબર ભભૂત લગાવી, હાથ કંચનની ઝારીરે ॥
 કેલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૨॥
 સર્પ, નાગ અંગ ઉપર ફરવા, ભાંગ કટોરા ભારીરે ॥
 આંકડા, ધંતુરા પુલના લોગી, પીએ ભાંગ વારંવારીરે ॥
 કેલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૩॥
 મૃગ છાલ બીછાના સુંદર, શોભી રહ્યા ત્રીપુરારીરે ॥
 બેઠા શિવજી હમડં બળવે, મોહી રહ્યા નર નારીરે ॥
 કેલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૪॥
 સંકટ હરી દુઃખ દુર કરે શિવ, નરસૈઓ લીધો તારીરે ॥
 અર્જુન પણ લઈ તણ બાણથી, મારું સુધનવો ધરીરે ॥
 કેલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૫॥

સુધન્વો કહે ત્રણ બાણ લાંગુ, નહિ તો નકં અધિકારીરે ॥
 ત્રણ બાણ અર્જુનના લાગ્યાં, શિવની મદદ મળી ભારીરે ॥
 કૈલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૬॥
 બંને ભકતના પણ રાખીને, સુધન્વો લીધો તારીરે ॥
 ત્રીશુણ માયા સઘળે ફેલાઈ, નહીં હલકું નહિ ભારીરે ॥
 કલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥
 મુળ માલીક તો સર્વે છે એક, પંથોની મારા મારીરે ॥
 અમીચંદ કહે નીરપક્ષ રહે, તેને નથી તારી મારીરે ॥
 કૈલાસ પતિ બં લોળા શંભુ, અરજ સુણો હમારીરે ॥૮॥

મહાદેવજીનો ગરબો ૨૦ મો.

(અલખેલી અંખે માત=એ રાહ.)

શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંખે ॥
 શોભે નંદી પર સ્વાર, શિર પર વહે ગંગે ॥ ૧ ॥
 હમરૂ વગાડે શિવજી લોળા, ગળે રૂદ્રાક્ષની માળારે ॥
 ખલે ઝોળીને હાથમાં ત્રીશુળ, જોળી બની મત બાળારે ॥
 શિર પર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંખે ॥
 શોભે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૨॥
 ભસ્માસુર ધરી ધ્યાન શંકરનું, તપ કરે અતિ ઘણુંરે ॥
 રાજ થઈ શિવે ભકત બોલાવ્યો, માગ આપું મન તણુંરે ॥
 શિર પર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંખે ॥
 શોભે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૩॥

ભળમ કંઝન હાથે પહેડં, મન માફં હરખાયેરે ॥
 એ હાથ જેને માથે મુકું, તરત બળી બાયરે ॥
 શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કેલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૪॥
 તથાસ્તુ કહી કંઝન આપ્યું, ભળમાસુર બાય આવીરે ॥
 જેને માથે હાથ મુકે છે, તેને નાંખે બાળીરે ॥
 શિરપર વહે ગંગે ॥ શિવ વસેરે ગિરિ કેલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૫॥
 સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળના દેવો, જીતી કીધા સૌ વસરે ॥
 સિંહાસન પર ચઢીને બેઠો, ગર્વ રાખતો મસરે ॥
 શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કેલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૬॥
 સર્વે દેવને દુઃખી બોધને, નારદ મુનિ ત્યાં આવ્યારે ॥
 ભળમાસુરે માન આપીને, નારદજીને બોલાવ્યારે ॥
 શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગીરી કેલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૭॥
 બુઝ્યો નારદજી વૈભવ મારા ખામી હોય તો કહોરે ॥
 નારદ કહે હોય શિવની પાર્વતી; પછી શેભા તું બેરે ॥
 શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કેલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલે નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૮॥
 ભળમાસુર કહે હમણાં લાવું, એમ કહી ગયો કલાસેરે ॥
 ખુમ પાડીને શિવજી બોલાવ્યા, ઉભા આવીને પાસેરે ॥

શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૮॥

આપો પાર્વતી હોવા આવ્યો, કરી શિવ પર મિલસેરે ॥

મહાદેવ સમજી ત્યાંથી નાઠા, રાખ્યો નહિ વિશ્વાસેરે ॥

શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૯॥

નાઠા મહાદેવજી ગયા વૈકુંઠે વિષ્ણુ જ્યાં સુતેલા છે ॥

સર્વે વાત કહી ભખાસુરની, થયા તૈયાર તે વેળારે ॥

શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૨૦॥

વિષ્ણુ શિવજી થઈને દોડ્યા, શિવને રાખ્યા ત્યાંચરે ॥

ભખાસુર શિવ પાછળ દોડે, અદ્ભૂત રચના થાયરે ॥

શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૨૧॥

વિષ્ણુ મોહિની રૂપે બન્યા પાર્વતી, મરૂડી બનાવી બુલેરે ॥

આવ્યા ભખાસુર ભેઠ પાર્વતી, ખાઈ ગયો ત્યાં બુલેરે ॥

શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૨૨॥

આલો પાર્વતી મારી સાથે, એ ભેગી ભાંગના ભોગીરે ॥

પાર્વતી કહે ઠંઠવ નૃત્યમાં, પાસ કઈ એ ભેગી ॥

શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥

શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૨૩॥

ભખામુર કહે નૃત્ય કરું જો, ભરોસો તું રાખરે ॥
શિર પર હાથ મુકીને નચાવ્યો, શિવ વરદાને થયો ખાખરે ॥
શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥
શેલો નંદી પર સ્વાર, શિર પર વહે ગંગે ॥૧૫॥

ભખામુર ત્યાં ભખ્મ થયો ને, શિવ વિષ્ણુ મળ્યા ત્યાંયરે ॥
ત્રીશુભ માયા એક રૂપ એ, શિવ, વિષ્ણુ, બ્રહ્માય ॥
શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥
શેલો નંદી પર સ્વાર, શિર પર વહે ગંગે ॥૧૬॥

ધન્ય શક્તિથી મગટ થયા એ, ઝુલ્હા કેમ કહેવાયરે ॥
અમીચંદ્ર કહે સંશય ભાંગે જોના, એક રૂપ થઈ બાય ॥
શિરપર વહે ગંગે ॥ શીવ વસેરે ગિરિ કૈલાસ, ભસ્મ છે અંગે ॥
શેલો નંદી પર સ્વાર; શિર પર વહે ગંગે ॥૧૭॥

શ્રી કૃષ્ણ જન્મ લીલાનો મરખો ૨૧ મો.

અલખેલી અંગે માત-એ રાહ.

મથુરામાં લીધો અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥
વદ આઠમ ને બુધવાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧॥

શ્રાવણ મહીના રોહીની નક્ષત્ર, મધરાતે મોરારે :||
 દેવકી વસુદેવને જગાડે, પ્રગટયા શ્રી મોરાર :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૨||
 અંધન તુટયા રખવાળ ઉંઘ્યા; બોલ્યા આપ ગીરધારીરે :||
 ગોકુલ બહોલો કરીને લાવો, વીજળી પુત્રી તમારીરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૩||
 આલ્યા વાસુદેવ પ્રભુને લઇને, રાત અંધારી ઘોરરે :||
 શેષ શીરપર છાંયા કરે, આગે સીંહ ચાલે કરી શોર :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૪||
 વીજળી ચમકે ને મહુલો વરસે, આવ્યા જમના તીરેરે :||
 જમનાજીમાં પાર ઉતરતા ચઢી આવ્યું ત્યાં નીરરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૫||
 ચરણ સ્પર્શ જમનાજી કરીને, માર્ગ ત્યાંથી લીધેરે :||
 નંદ ઘેર કૃષ્ણને મુક્યા લઈ વીજળી રસ્તો લીધેરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૬||
 કન્યા લઈ દેવકીને આપી, પુત્રી રાને લાગીરે :||
 ખખર કંસને કરે રખેવાળ, સુષુતા ગતિ ગઈ ભાંગીરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૭||
 કંસે આવી દેવકી બોલાવી પુત્રી નાંખી મારીરે :||
 જતા બોલી ગઈ ગોકુળ માંહે, તહારો વેરી ગીરધારીરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધેરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે :||૮||

શુદ્ધ શુદ્ધીને શુદ્ધ હૃદય ગદ્ય, પુતનાને સિદ્ધાન્તે ॥
 જાઓ ગોકુળમાં હુઠો નંદલાલે, મળે તો મરિ કૃષ્ણાન્તે ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૦॥
 ગોકુળમાં આનંદ વર્ત્યો નંદરાજને ઘેરે ॥
 માતા જ્યોત્ષ્ણા પારણું બુલાવે, પ્રભુએ કરી છે મહેરે ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૧॥
 ગોકુળમાં ઘેર ઘેર આચર્ય પુશાલીનો નહીં પારે ॥
 રાક્ષી માયા પૂતના માસી, યાનમાં ઝેર અપાર ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૨॥
 ગામે ગામના બાળક મારી, આવી નંદાજીને ઘેરે ॥
 જોતીમાંથી કૃષ્ણ કાઢ્યા, ધવડાવી પાય ઝેર ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૩॥
 બાણેજ માસીને એવું ધાવે, ચુરચુરું સઘળું લોહીરે ॥
 એકવીસ જોજન લાંબી બની ગદ્ય, ગોવાળ રહ્યા સહુ જોઈ ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૪॥
 પૂતના માસી મરણ પામી, બાળી બનાવી આખરે ॥
 કંસ રાજને ખખર થઈ કે, પુતનાની થઈ રાખ ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૫॥
 બાળચેષ્ટા કરી લીલા બતાવે, મોહીનીમાં સૌ મોહ્યારે ॥
 લાલુત લગાવી સીવજી આપ્યા, જ્યોત્ષ્ણાજીએ ત્યાં જોયારે ॥
 કૃષ્ણ કીરતારે ॥ મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે ॥૧૬॥

માવી જયોદા કમલ વાસે જાણી જોગી બાળ બીરોરે :||
 શીવજી કહે બાળ તારો ન ખીરો, એ તો છે જુમડીરોરે :||
 કૃષ્ણકીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે || ૧૭ ||
 શુભી જયોદા બાળક લાવ્યા, શીવ કૃષ્ણની મળી પટ્ટીરે ||
 દર્શન કરી શીવ મયા અંતયાન. કુલની થઈ ત્યાં વૃષ્ટીરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણકીરતારે || ૧૮ ||
 ઘુંટણીઆ ધરમાં રમતાં, જયોદા લાઠ લઠાવેરે :||
 ગોકુળમાં સૌ ગોપના છોકરા, દહીં મટકી ફેડાવે :||
 કૃષ્ણકીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે || ૧૯ ||
 ખીમે ખીમે ફરતા કાનજી, ગાયો અરાવવા બાયરે :||
 દાણી બનીને દાન ચુકાવે, દહીં લુટી ને ખાયરે :||
 કૃષ્ણ કીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણકીરતારે || ૨૦ ||
 કૃષ્ણે ગોકુળમાં લીલા કરી તે કહેતાં ન આવે ખરરે :||
 કૃષ્ણે કાળી નાગ નાથીને જમનાંથી કાઢ્યા બહારરે :||
 કૃષ્ણકીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણ કીરતારે || ૨૧ ||
 ગેંડી દડે રમે ગોપાળ સાથે, શત્રું કરી આગળથીરે :||
 રમતા પડે જમનાની અંદર, નાંખે તે લાવે તહીંથીરે ||
 કૃષ્ણકીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણકીરતારે || ૨૨ ||
 રમત ગમત કરી છેલ છળીલે, દહીં નાંખી જમનામાંરે :||
 અમીચંદ કહે કાનજી હસતા, લાવું કહી આવ્યા સામારે :||
 કૃષ્ણકીરતારે || મથુરામાં લીધોરે અવતાર, કૃષ્ણકીરતારે || ૨૩ ||

શ્રી કૃષ્ણ બાળ લીલાનો ગરબો ૨૨ મો.

(મ્હોલે પધારો મારાજ મણીધર મ્હોલે પધારો—એ રાહ.)

હમણારે આવું રે હડો લઈ હમણારે આવું ॥

શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે હડો લઈ હમણારે આવું ॥

જમનામાં જનુ રે હડો લઈ હમણારે આવું ॥૧॥

સાખી

સાથી સર્વે વારે ગણું, બળીભદ્ર કે નાય ॥

કૃષ્ણે ચઢી કદમપર, માર્યો ભૂરકો જમના માદ્ય ॥

હડો લઈ હમણારે આવું શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,

હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૨॥

સાખી

ગોપ ગોવાળ રૂઢન કરે, કરી ખખર ને દણે ત્યાંય ॥

જશોદા મુછાં પડયા, રડે સર્વ ગોકુળ માંય ॥

હડો લઈ હમણારે આવું શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,

હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૩॥

સાખી

નંદ જશોદા ચાલીયા ને ચાલ્યું ગોકુળ ગામ ॥

જમના કીનારે આવીઆ, જોઈ મુકી બેઠા હામ ॥

હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,

હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૪॥

૫૫

સાખી

નંદ જશોદા રૂદન કરે, ને પડવા જમનામાં જાય :||
સમજાવે સર્વે જણા, એમ ન કરીએ માંય :||
હડો લઈ હમણારે આવું શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
હડો લઈ હમણારે આવું. ||૫૫||

સાખી

કાન પડ્યા જમના વિષે, ગયા કાળી નાગને દ્વાર :||
બાળક જોઈ સૌ નાંગણી, આવી સર્વે બહાર :||
હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
હડો લઈ હમણારે આવું. ||૫૬||

સાખી

અલ્યા બાળક તું કેણુ છે, કેમ આવ્યો તું અહીં :||
નાગ હમારો જાગશે, તો મારશે તને સહી :||
હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
હડો લઈ હમણારે આવું. ||૫૭||

સાખી

નાગ તમારો ચોર છે, મારો હડો છે એની પાસ :||
એમ કહી ચાલી ગયા, ત્યારે નાગણુ થઈ નીરાસ :||
હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે :||
હડો લઈ હમણારે આવું. ||૫૮||

૫૬

સાખી

નાગ ભગી ઉઠીયો, બુદ્ધ યયું અપાર ॥
કૃષ્ણે નાગને નાચીયો, વળી ઉપર થયા ચાર ॥
હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૬૧॥

સાખી

હડો લઈને ચાલ્યા, નાગ ઉપર થયા ચાર ॥
નાગજી પાછળ ચાલતી, નીસરા જમના પહાર ॥
હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે ॥
હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૬૦॥

સાખી

સર્વે જોઈ ખુશી થયા, હરખ્યા જશોદા સહુ ॥
નંદ રાજા પ્રસન્ન થઈ, ધરમ કરે છે બહુ ॥
હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
હડો લઈ હમણારે આવું ॥૬૧॥

સાખી

નાગનો ધામ બદલાવ્યો, મોઢવ્યો બીજે ઠામ ॥
વાજતે ગાજતે સર્વે ગયા, હસતા ગેઢકુળ આમ ॥
હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૬૨॥

સાખી

ગોકુળની ગોવાલણી, કાનજી પર રાખે પ્રીત :||
 કાન વગાડે વાંસળી, ને સાંભળી થાય ભયભીત :||
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૧૩||

સાખી

ગાયો અરાવે ગોવાળ સંગ, કાઢે નવી નવી રમત :||
 રાસ રમે સંગ ગોપીકા, સુણી વાંસળી આવે ઝટ :||
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૧૪||

સાખી

કંસ કાનને મારવા મોકલે દૈત્યો બહલી વેસ :||
 વચ્છાસુર ત્યાં આવીઓ કૃષ્ણે માર્યો રાખી દ્રેષ :||
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૧૫||

સાખી

અગ્ગા બગ્ગાસુરને, માયાં કૃષ્ણએ ત્યાંય :||
 કંસરાયે બાણીયું, ગયા દૈત્ય સુવા રણમાંય
 હડો લઈ હમણારે આવું શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૧૬||

સાખી

અકરૂં આબ્યા તેડવા કાન ચાલો મથુરા માંદા :||
 બળિભદ્ર સાથે થયા, ને ચાલ્યા મથુરા માય :||
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૧૭||

સાખી.

પહેલા હાથી માર્યો, ગયા મદલ અખાડો જ્યાંય :||
 પાંચ મદલને મારીયા, મળી કુબળ રસ્તે ત્યાંય :||
 હડો લઈ હમણારે આવું શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૧૮||

સાખી.

અંદન કચું કૃષ્ણને થયા પ્રભુ પ્રસન્ન :||
 નવજેખન કુબળ કરી, ત્યારે હરખું એનું મન :||
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે :||
 હડો લઈ હમણારે આવું ||૧૯||

સાખી.

ત્યાંથી કૃષ્ણ ચાલીઆ, બળિભદ્ર મદદ :||
 કંસ મેડી ચઢી ગયા સાહી ચોટલી નાંખ્યો ઝટ :||
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ બોલ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ||૨૦||

સાખી.

પાપી કંસને માર્યો, ને વત્યો જે જેકાર ॥
 સર્વે જણ ખુશી થયા, ને જશના થાય પોકાર ॥
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ જોડ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું ॥

સાખી.

આ સર્વે સંસારમાં, માયાનું છે કામ ॥
 અમીચંદ ગરબો કરે અંબાનું જપતા નામ ॥
 હડો લઈ હમણારે આવું, શ્રી કૃષ્ણ જોડ્યારે,
 હડો લઈ હમણારે આવું. ॥૨૨॥

ગરબો ૨૩ મો.

(અલખેલી અંબે માત=એ રાહ.)

મન મીથ્યા માફં માન, જીવ તું જો જાગી ॥
 ગયો વખત ન આવે હાથ, વિચારી થયો રાગી ॥
 સંસારનું સુખ સાચું જાણી નરસું કીધું કાજરે ॥
 મનસા દેહની વાત ન જાણી, જરા ન રાખી લાજ ॥
 જીવ તું જો જાગી, મન મીથ્યા માફં માન ॥
 જીવ તું જો જાગી. ॥૧॥

મેટી માળીઆ માલ ખજના, ધન જોઈ મલકાયરે ॥
 આંખો ત્યારે શું લાંબોતો જાતા શું લઈ જાયરે ॥
 જીવ તું જો જાગી, મન મીઠ્યા માફ માન ॥
 જીવ તું જો જાગી ॥૨૧॥

વાડી વજીર સુંદર જોઈક, મહેલ ખનાવ્યા જોસરે ॥
 જીવાની ગઈ ને ગડપણ આંખું, કાળા મટી ગયા કેસા ॥
 જીવ તું જો જાગી, મન મીઠ્યા માફ માન;
 જીવ તું જો જાગી ॥૨૨॥

આગગાડીમાં જોસીને ફરતો, વિધ વિધ કીધા કામરે ॥
 આખર વખત પસ્તાવા લાગ્યો નહોતો જાણતો હું આમ ॥
 જીવ તું જો જાગી, મન મીઠ્યા માફ માન ॥
 જીવ તું જો જાગી ॥૨૩॥

પાછલી વખત પસ્તાવા લાગ્યો, કોઈએ ન આપ્યો બોધરે ॥
 આ ઉપરથી સમજી પુરૂષ તો ગુરૂ જ્ઞાન લે શોધ ॥
 જીવ તું જો જાગી, મન મીઠ્યા માફ માન ॥
 જીવ તું જો જાગી ॥૨૪॥

માને તેને બોધ છે સારો, સત ચાલે સુખી થાયરે ॥
 અમીચંદ કહે છંદ જાજનથી સખત દુઃખ ટળ જાય ॥
 જીવ તું જો જાગી, મન મીઠ્યા માફ માન ॥
 જીવ તું જો જાગી ॥૨૫॥

ગરબો ૨૪ મો.

(રીસાવ્યો રસીક સંગાથે રાધા—એ રાહ)

આત્મ ખોળે અનુભવી શુરા, તમારા તનમાં રમે નહીં દુરાઃ॥

આત્મ ખોળે અનુભવી શુરા ॥

કે દુધમાં ઘીરે રહ્યું છે સમાઈ, જીઓ ચમકતી વન્હિ રહે ચેતાઈઃ॥

અલેક અંતરમાં રહે છુપાઈ, આત્મ ખોળે અનુભવી શુરા ॥

ચોક ૧ લો.

કુલમાં વાસ વસે છે જેવી, અગ્નિ કાષ્ટમાં રહે છે કેવી ॥

જાણવા અવિનાશી એધાણી લેવી, આત્મ ખોળે અનુભવી શુરાઃ॥

તમારા તનમાં રમે નહિં એ દુરા. આત્મ ખોળે અનુભવી શુરાઃ॥

ચોક ૨ જો.

મૃગ તંનમારે કરતુરી રહે છે, સુગંધ લેવાને વંન કરે છે ॥

ગુર મળેથી અર્થ કરે છે, આત્મ ખોળે અનુભવી શુરા ॥

તમારા તનમાં રમે નહિં એ દુરા, આત્મ ખોળે અનુભવી શુરાઃ॥

ચોક ૩ જો.

સદાએ વ્યાપી રહ્યો છે, સુખટમાં ભરપુર ભરમ છે તંન તોરે

પટમાં ॥

શુર અમીચંદ ના ઘાટ ગટમાં, આત્મ ખોળે અનુભવી શુરા ॥

તમારા તનમાં રમે નહિં એ દુરા, આત્મ ખોળે અનુભવી શુરાઃ॥

ચોક ૪ થો.

ગરબો ૨૫ મો.

[રીસાબો રસીક સંગાતે રાધા—એ રાહ]

જગતમાં એક પ્રદ્મ બણો સરખો ભાવી જન પોતે પોતામાં પરખો,

જગતમાં એક પ્રદ્મ બણો સરખો.

જળ ભરી પાત્ર હારો હારે, સર્વમાં સુર્ય તણોરે આકારે,
તેમ સોહોમ રહે થારો થારે, જગતમાં એક પ્રદ્મ બણો સરખો,
ચોક ૧ લો.

નથી પુરૂષ નથી કોઈ નારે નથી બીખારીને દાતારે
કરો આત્મ તત્વ વીચારે, જગતમાં એક,

સુખ દુઃખ સંસય થકીરે જણાએ, માયાની બ્રાંતી પ્રદ્મણથી થાએ,
ઘાટ ગળે કંચન એક કહેવાયે, જગતમાં એક પ્રદ્મ બણો સરખો.
ચોક ૨ જો.

ભજન પોતાનું પોતે કરે છે જગ રૂપ થઈને પોતે કરે છે,
અમીચંદ અંબાનું ધ્યાન ધરે છે, જગતમાં એક પ્રદ્મ બણો
સરખો ચોક ૩ થો.

ગરબો ૨૬ મો.

(અલખેલી અંબે માત-એ રાહ.)

એક નવાઈ સરખી વાત સર્વે કાન ધરો ॥
બુઓ બેટીએ જન્મ્યો બાપ તેમાં સદેહ ખરો ॥
એક બીજું જોવામાં આપ્યું, મુડદું કાળને ખાયરે ॥
સીધું બીંદામાંએ સમાયે તેમ સુરજ લઈ જાય ॥
સર્વે કાન ધરો, ॥૧॥

પ્રથમ મરદથી દીકરી જન્મી, બાલી મુખથી વાતરે ॥
અણુજન્મેલા વરને પણવું, નહીં હોય માને બાપ ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૧॥

બાપ કહે હું દીકરી પરણાવું, પામે નહીં કોઈ પારરે ॥
અણુજન્મે વર નહીં મળે તો ત્હારે ને મારે ધરખાર ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૨॥

પુરુષ નહીં ને નારી નહીં ને, નહીં ધરડા કે જીવાનરે ॥
તે દેશમાં એક દેવ નિરંજન, તેનું ધરો સૌ ધ્યાન ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૪॥

જ્યાં સુધી કાયામાં જીવ રશે, ત્યાં સુધી તો માયારે ॥
એ માયામાં સહુ ફસાયે, જાની કે હોય ડાહ્યા ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૫॥

તે શાફ જે સમજી રહેશે, સત્ય ચાલે સુખ થાશેરે ॥
હુચ્યાઈ ડોંગાઈ ચોરી કરશે, તે પ્રાણી પસ્તાશેરે ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૬॥

આ સંસાર સ્વપ્નાની બાજી, જેલે જેલાડી પૂરારે ॥
અણુ સમજીના પુરા ભોગ છે, સમજે તે નર શુરારે ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૭॥

કોઈનો ભરોશો રાખવો નહીંને, ચોકકસ કામ કરવુંરે ॥
હુલ્યા પછી દોષ ન દઈએ, પછી મીથ્યા મુખ ઓચરવુંરે ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૮॥

સતનો પાથો સદા નભશે અસતીઆ પસ્તાશેરે ॥
અમીચંદ કહે સૌને મુકીને માણની રાખો આશેરે ॥
સર્વે કાન ધરો. ॥૨૯॥

ગરબો ૨૭ મો.

જે જે વસ્તુ બની રહી છે જાણી દેવાનું કામજો :||
એક અખંડ અવિનાશી સર્વમાં બાકી નથી કંઈ કામ :||
કરી લો વિચારે. ||૧||

લય ઉત્પત્તી ચારે પ્રલયથી, જગતમાં દેખાયરે :||
પાંચમાં પ્રલયનું ઓળખાણ થાય તો જગત જુઠું જણાય :||
કરી લો વિચારે. ||૨||

આંખે કમળો જેને થયો હોય, તેને પીળું દેખાયરે :||
બીન દર્દી એવું નહિં દેખે, હોય તેવું કહેવાયરે :||
કરી લો વિચારે. ||૩||

પ્રહ્લ સઘળે વ્યાપી રહ્યા તો, ખંડાર કોણ રહી જાય રે :||
સમજા વિના અણુસમજુ બોલે, સમજા પછી પરતાય :||
કરી લો વિચારે. ||૪||

સાગરમાં લહેર સદા ઉઠે છે. સાગરમાં સમાયરે :||
સાગર લહેર જુદા નહિં કહેવાય, જ્ઞાનીથી સમજાય :||
કરી લો વિચારે. ||૫||

કેડીયામાંયે દીવા બાલે છે, તેને કહે દીપમાળરે :||
ચકલા ઉપર લાકડા સળગે, હોળીની કહે ઝાળ :||
કરી લો વિચારે. ||૬||

હરખ સાથે શોક રહે છે, શાહુકાર હોય ત્યાં ચોરરે :||
પ્રકાશ પડે સુરજ જાણવો, નહિં તો અંધારૂં ઘોર :||
કરી લો વિચારે. ||૭||

પંડીત હોય ત્યાં મુરખા હોયે, નકીને નીરધારજો :||
 રેયતે હોય ત્યાં રાજ સમજવો, નર હોયે ત્યાં નાર :||
 કરી લો વિચારે :||૮||

દેહાભિમાને દુઃખજ ઉપજે, આ છે જીવની જાતરે :||
 નાના મોટા ઘાટ કંચનના, ગાળે સુન્નું કહેવાય :||
 કરી લો વિચારે :||૯||

દીવે દીવા ઘણા દીયે, પણ અગ્નિ એક કહેવાયરે :||
 જીવ શીવ માયા જુદા દીસે, અદ્વયમતિ ઉપાયરે :||
 કરી લો વિચારે :||૧૦||

સંશે સમાવી સંતોષ રાખે, અમર પદ તે પાચરે :||
 અમીચંદ કહે જે જન જાણે, દૈત્ય ભાવ મટી જાય :||
 કરી લો વિચારે :||૧૧||

આત્મજ્ઞાન વિશેનો ગરબો ૨૮ મો.

(ધીમેરે ચાંદલીઆ રખે ન કરીશ વહાણું—એ રાહ)

જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે :||
 જગત પતિ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે :||
 અણુ સમજ હું માની રહ્યો છું, કાયા માયા મારીરે :||
 એ રે માયાને જે કોઈ જાહે, મટે જોયાંસી ફેરારે :||
 જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે :||૧૧||

જન્મે તે શું લઈનેરે આવે, જાય તે શું લઈ જાયેરે ॥
 જ્યારે જોયું ત્યાં તે રે રહેવાનું, ત્યાંનું ત્યાંયે સમાયેરે ॥
 જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે ॥૨૥॥
 ધન દોલત ને માલ ખજાના, તેમાં કોઈ નહીં તારે ॥
 અંત વખત કોઈ સાથે ન આવે, મિથ્યા કહેવું મારે ॥
 અદ્ય જીવવું ને આશા મોટી માથે કાળનું ફરવું ॥
 જગત પાલન પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે ॥૩૥॥
 દીન દયાળુ પતિત પાવન, શાસ્ત્ર કહે વિસ્તારીરે ॥
 સંકટથી ગજરાજ ઉગાયો, ગુણકાને તમે તારીરે ॥
 જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે ॥૪૥॥
 પ્રાપ્તીના ચીરરે પુયાં, મહેર કરી ગીરધારીરે ॥
 સ્તંભરે ફાડયો પ્રહલદ સાડે, અર્તનંદ લીધો ઉગારીરે ॥
 જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે ॥૫૥॥
 સજ્જન કસાઈ લાંકા વંકા, ભેટયા કરી મે હારીરે ॥
 તેલ કડા કાઢી કરી પળમાં, સુધનવાને ઉગારીરે ॥
 જગત પાલણુ પરમેશ્વર મારા, સાંભળો અરજ અમારીરે ॥૬૥॥
 અનેક ભકતના કામ કરેા છો, દયા દીલમાં ધારીરે ॥
 શરણાંગતને સાહે કરજો, શક્તિ રૂપે રહ્યા સમળે વ્યાપીરે ॥
 અમીચંદ કહે બલીહારીરે, જગત પાલન પરમેશ્વર મારા ॥
 સાંભળો અરજ અમારીરે ॥૭૥॥

ગરબો ૨૯ મો.

માનવું પડશે.

(મણીધર મહોદે પધારારે—એ રાહ)

આટલું માનોરે કહ્યું સૌ આટલું માનો
થશે સુખી સા લોક, કહ્યું તમે આટલું માનો
સાખી:—સમજીને સમજવીએ, સમજીને આપશે માન;

અણ સમજી સમજે નહિ, તે પર કરજો હાથ

કહ્યું સૌ આટલું માનો; ચો. ૧

સાખી:— મનને મારી રાખજો, બાંધી રાખજો વસ;
જેને મનને મારીયું, તેને દુનિયામાં જસ.

કહ્યું સઉ આટલું માનો. ચો. ૨

સાખી:—ચાહની સંગતી સઉએ કરી, ને વ્યાપી ઠામોઠામ;
બગાડ દીઠો ચાહમાં, ચાહને કાઢો કાઢો કહે તમામ

કહ્યું સઉ આટલું માનો. ચો. ૩

સાખી:—કેશી વ્યસનનો માનવી, ઉલો નહિ રાખે પાસ,
જાતે દુઃખ વેઠે ઘણું, પછસાનો થાયે નાસ.

કહ્યું સઉ આટલું માનો. ચો. ૪

સાખી:—કારીગર કીસખી ગણે વ્યસને મુરખો થાય;
કામ નહી યશે શેઠનું, ઉપરથી ધપ્યા ખાય.

કહ્યું સઉ આટલું માનો. ચો. ૫

સાખી:—ભુલ તમારી છે નહિ, ને ચાલતો આવ્યો ચાલ,
ભુલ સુધારે ઝોકરા, જે યુનીયાતના હોય ખાળ
કહ્યું સહ આટલું માનો. ચો. ૬

સાખી:—હાં મહોટું નીકળે, નસ્તર મુકતા રોય,
કુટે ખુશી થાય છે, હસી હસીને ભેય
કહ્યું સહ આટલું માનો. ચો. ૭

સાખી:—હીંદુ નામ ધરાવતાં કરો કસાઇનું કામ.
તે કરતાં મુવાં લલાં ન લજવો હીંદુ નામ
કહ્યું સહ આટલું માનો. ચો. ૮

સાખી:—માંસ વ્યસન ખંધ કરી; ખાશે દુધ ઘી અન્ન;
પઇસો ખચશે ધરમાં, એકકું થાશે ધન.
કહ્યું સહ આટલું માનો. ૯

સાખી:—ગાડી ઘોડા વસાવસો, થાશે જીવ દયાનું પુણ્ય;
અમીચંદ કહે માનજો, માજી થશે પ્રસન્ન,
કહ્યું સહ આટલું માનો. ચો. ૧૦

પોત પોતાના ધર્મને ઓળખીને ચાલવા વીશેનો
ગરબો ૩૦ મો.

(સખી પડવે તે પંથ પધાર્યારે—એ રાહ.)

પુર્વ સંજોગે જગતમાં આવ્યારે જીવ વિના ખીજું નહિ લાવ્યારે
માતપિતાતે તો મન લાવ્યા, લાગે સહને ધર્મ પોતાનો
વહાલોરે. ચોક ૧

જે કુળમાં પ્રથમ અવતારો કંઠી બાંધી તેને ગુરુ કાર્યો, જ્ઞાન મેળવવા સધળે કર્યા, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૨ જ્ઞાન લેવું સ્વદેશે જાવારે; રાખી ભરોસો ગુરુ શબ્દો સાવારે ગુરુ કહે તે માર્ગ લેવો જાવા, લાગે સહને. ચોક ૩ સર્વે પંથના માલીક એકરે; સત્ય ચાલી સમરે રાખી ટેકરે તેને મોક્ષનો મળે છે એક, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૪ જીહ્વા બોલી ચોરી નહિ કરવીરે, આપી વસ્તુ બોલી નહિ ફરવીરે, મરી જઇએ પશુ હિંસા નહિ કરવી, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૫ સહને ગુરુ વચન શીર ધરવુંરે, તેના કહ્યા થકી નહિ ફરવુંરે, બિલકું ચાલે તેને થશે મરવું, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૬ વૈષ્ણવ ધર્મ જે જન પાળેરે, તેના ધર્મ તો તે સંભાળેરે, વૈષ્ણવ થઇ ઉલટે રસ્તે ચાલે, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૭ હું તો અજ્ઞાનને સમજાવુંરે, જ્ઞાનીને શીષ નમાવુંરે ધર્મ બ્રહ્મ થતાને બતાવું, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૮ વૈષ્ણવ ધર્મ આચારનો પાયોરે, વલ્લભાચાર્ય મહારાજે જમાવ્યોરે સત્ય મરજાદીએ તેને રહાયો, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૯ ડગલાં ભરતાં ચાલવું જોઇનેરે, જીવ હિંસા ન કરવી કોઇનેરે, અશુદ્ધ માણસ અડકે ન કોઈ, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૧૦ પશુ પક્ષીનું મુડદું હોયરે, તેને હિંદુ ન અડકે કોયરે, જો અડકે તો નહાઇ કપડા ધોયે, લાગે સહને ધર્મ. ચોક ૧૧ આને સર્વે લોકો જાણોરે; અડકી નહાવું એતો સરવે માનોરે, વ્યસની પુરુષને નહિ રહે ભાને, લાગે સહને ધર્મ ચોક ૧૨

વ્યસની મુઠદાને માંસ ખાયરે, પડે પેટમાં તો શું કરવા ન્હાયરે
 કયો કવો પાપીએ અન્યાયે, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૩
 દેવ મંદિર જાય બેઠકડેરે, સાધુ સંત લકતોને અડકેરે;
 વિચાર વિનાના પડે એ નરકે, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૪
 બાબા પાપથી જે જન ડરશેરે પોતે પોતાની; મેળે સમજશેરે
 તે તો ફરી આવું નહિ કરશે, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૫
 અડગી મુઠદાને સઉ ન્હાસેરે, ખાશે માંસ તે કેમ ધોવાશેરે
 સમજે નહિ તો દર્શન બંધ થાશે, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૬
 લાઠીએ સથળે કહું હાથ જોડીરે, હવે ફઠી માર્ગ દો છોડીરે
 કરી પ્રાયશ્ચીત ઉંચા થાઓ દોડી, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૭
 તમારા ધર્મને લો તમે જાણીરે, ગુરૂ વચન માનો શીરનામીરે
 પશુ જીવો પર કરો મહેરબાની, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૮
 આવ્યા એકલા ને લઈ શું જાવુંરે, બાંધી વેર લોગવવા આવવુંરે
 અમીચંદ કહે સાચું બતાવું, લાગે સઉને ધર્મ. ચોક ૧૯

ચાહનો ગરબો ૩૧ મો.

(અલખેલી અંબે માત—એ રાહ)

ચાહને કાઠો હીંદની બહાર, ચાહ દુઃખ દેનારી,
 ગાંધી મહાત્માના બોલને માની, રાખો મનમારી,
 અસલ જોળખતારે નોતા, ચહા રાંડ હશે કેવીરે,
 ફરતી રખડતી હીંદમાં આવી, હવે નથી એને લેવીરે,
 ચહા દુઃખ દેનારી ૧

આજ સુધી ગુણ ન હોતા જણ્યા, સવાઈમાં લલચાયરે,
હેખા હેખી એ ઘાલી, જોઈને મન લોળવાયરે,

ચાહ દુખ દેનારી ૨

આપણે સઘળા હતા અજાણ્યા અવગુણ પછી જાણ્યારે
ચાહના ખેતરની વાત સાંભળી, સર્વના મન તણાયારે,

ચાહ દુખ દેનારી ૩

પગાર વધારી મન લલચાવે, ગરીબ હીંદના લોકારે,
સમજાવીને પરદેશ લઈ જાય ત્યાં જઈ મુકે પોકારે,

ચાહ દુખ દેનારી ૪

ત્યાં લઈ જઈને લેખ લખાવે, મુદત બાંધી રાખેરે,
હીંદ મુસલમાન જઈને ફસાયા, જે કરે તે સાંખેરે,

ચાહ દુખ દેનારી ૫

હજારો ખેતર ચાહના બનાવ્યા, સાહેબ લોક વેપારીરે,
કાળા માણસની દયા નહિ તેને, કામ કરાવે મારીરે,

ચાહ દુખ દેનારી ૬

ખાવા પીવાનું સંકટ પડેને, દુઃખે કામ નવ થાયરે,
નિરદયને દયા ન આવે, નાગા કરી લઈ જાયરે;

ચાહ દુખ દેનારી ૭

ઘણી ઘણીયાણીને સામા રાખી, મારે ચાખકાનો મારરે,
સોળ પડેને લોહી નીસરે, આંખમાં આંસુ ધારરે,

ચાહ દુખ દેનારી ૮

સવારના કામ માપીને આપે, સાંજે પાછું માપેરે,
એમ કરતાં જરા બાકી રહે તો પગારમાંથી કાપેરે,

આહ દુખ દેનારી ૬

હજારો માણસ હીંદુ મુસલમાન, આપણા દેશી બાંધરે
અસંખ્ય દુખ પડે આહા સાડ, મુકો હવે સમ બાંધરે,

આહ દુખ દેનારી ૧૦

બળ હોય તો લડી છોડાવો, નહીં તો આહ દો છોડીરે,
ખેતરની આહ ખપશે નહીં તો, તરત આવશે દોડી રે,

આહ દુખ દેનારી ૧૧

આથી રે દુઃખ મળુરતું જશે, થાશે સુખ અપારરે,
દયા દાનતું પુન છે મોટું, લોગવે સુખ સંસારરે,

આહ દુખ દેનારી ૧૨

સુખ લોગવો તો આહને મુકજો, સ્વાસ્થ્યમાં પરમાસ્થરે,
ભુખને મારે લોહીને શોશે, ગતી વગર પગ લથડેરે,

આહ દુખ દેનારી ૧૩

દુધ ખાંડને મોઘાં કરીને, ઘીનાં ઘાંટ વગાડ્યારે.
આહના પાણીમાં રાજ થયા સઉ, બાયડી છોકરા બાયડારે,

આહ દુખ દેનારી ૧૪

આહના અવગુણના પાર નથી, સઉ મુકી આઘા જાવરે,
આહના નામના સ્નાન કરીને, દુખીયા મળુર છોડાવોરે,

આહ દુખ દેનારી ૧૫

આપણા ભાઈઓને દુખ પડે તો આહ પીને શું કરવુંરે,
અમીચંદ કહે આહ નહી પીશો સમજાવવાને કરવુંરે,
આહ દુખ દેનારી ૧૬

છેતરપીંડી આહનો ગરબો ૩૨ મો.
(સખી પડવે તે પંથ પધાર્યારે:—એ રાહ)

આહ એ હીંદમાં મુકામ કીધારે, સરવે જીવોના મન હરી લીધારે
આહ કેવી તરેહ કામણ કીધા; આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૧
વહાણું વાયુ કે નોખત ગગડેરે, લાગે વાર તો પીનારા બબડેરે,
હોય ઓછી તો છોકરાઓ લડે, આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૨
કૃષ્ણ વિના ગોપી જેમ ઘેઝીરે, સર્વે ભોજનમાં આહ સઉથી પેલીરે
કરી બહાત્રી હવે મુકો ઠેકી, આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૩
આહને એકદમ મુકો ત્યાગીરે, આના ભોગી ના કાઢે આઘીરે,
જેને જીંદગીની પ્રીતી લાગી, આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૪,
આહ કહે કાળી ને હું લટકાળીરે, મોટા મોટાએ મને ઝાલીરે
મુકો નહી ને વગોવે ખાલી, આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૫
હું ગુણવંતીને ઘણી સાણીરે, પછની આહને સવાસેર પાણીરે,
નાખી મીઠું મરી લો બાણી, આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૬
વાયુ હઠાવી જુખ ઉઘાડેરે, પચે અન્ન ને ભયે ઝાડેરે,
પીએ ઘણી તો થાએ બગાડેરે, આલે નહી આહ વીના કામ સુજેરે ૭

ખસખો લઈ લમર ઉડી જાયેરે, ખેસી રહેતો કમળ ખીડાયેરે,
 તેમ લોભ કરે તે પસ્તાયે, ચાલે નહીં ચાહ વિના કામ સુજેરે ૮
 અખળા જાતીને જસ ના હોયેરે. સાચું વહુના છીદ્ર જોયેરે,
 વહુના વખાણુ કરે તેતો કોઝેરે, ચાલે નહીં ચાહ વીના કામ સુજેરે ૯
 રજા આપો તો ચાહ કે હું જાવુંરે. પાછી બોલાવો તો નહીં આવુંરે;
 માંદે સાજે પડશે પસ્તાવું, ચાલે નહીં ચાહ વીના કામ સુજેરે ૧૦
 કોઈ રાખે ને કોઈ કરે અજગીરે, નથી મુકતા ને રહે છે વજગીરે,
 જોંસા ખાધને હું તો સજગી, ચાલે નહીં ચાહ વીના કામ સુજેરે ૧૧
 મારા ભોગીને શીખામણુ દેવુંરે, રજા આપો નથી મારે રહેવુંરે,
 અમીચંદ કહે જ સઉતુ કહેવું, ચાલે નહીં ચાહ વીના કામ સુજેરે ૧૨

કાળીનું કાવતરું.

ચાહ વીશેનો ગરબો ૩૩ મો.

(આવોની નંદલાલ રમવા આવોનીરે—એ રાહ.)

કામણુગારી ચાહ ફરતી હીંદમાં આવી; મોહું હિંદુસ્તાન
 પ્રેમે ધરમાં બોલાવી;

પહેલા તો મુંબઈ જાય તે લાવે, માંદે સાજે સપારસે મંગાવે,
 ચાહ પાયે વાયુ હઠાવે, ફરતી હીંદમાં આવી ચોક ૧
 ધીમે ધીમે ચાહે કયોં પસારો મોટે મોટે ઘેર પડી ગયો ધારો
 ચાહનો સ્વાદ લાગ્યો ખ્યોરો, ફરતા હીંદમાં આવી ચોક ૨

દેખાદેખી એ તો સઘળે ફેલાઈ, આહ રાણી થઈને ઘરમાં બસઈ
માનવંતી થઈ સવાઈ, ફરતી હીંદમાં આવી; ચોક ૩
સમજીને મનમાં સંગાતીરે કીધા, દુધ ખાંડ મરી સાથેરે લીધા
હોસે હોસે સર્વેએ પીધાં, ફરતી હીંદમાં આવી; ચોક ૩
માન પાનમાં આહ રાણી ખીરાજે, સવાર બપોર જોઇએરે સાંજે
આહા વિના નવ સુજે કાજે, ફરતી હીંદમાં આવી ચો. ૫
કાળીના કરમ તો પછીરે જણાયા, ગુણી જનોને

અવગુણ બતાવ્યા

સમજ્યા તે તો નર ફાળ્યા, ફરતી હીંદમાં આવી, ચો. ૬
લોહી શોષી એ તો ભુખને મારે એથી તો દુખ છે

એમાં અપારે

બધને પુછે ઢાકતર દ્વારે, ફરતી હિંદમાં આવી ચો. ૭
ધી ખાંડ દુધને મોંઘારે કર્યા, આહના પાણીપીને પેટરે ભર્યા.
તેમાં કારજ નહી સર્યા, ફરતી હીંદમાં આવી ચોક. ૮
ભુલ પોતાની ને આહને શું કહીએ, હેત કરી માગી
માગીને લઇએ, મનવશ કરીને રહીએ, ફરતી હીંદમાં આવી
મહાત્મા ગાંધીના વચનપર રહીને, સમજ્યું પુરૂષને

સમજાવો કહીને

આહાને મુકે બાધા લઈને, ફરતી હીંદમાં આવી ચો. ૯
આવી તેવી એને પાછીરે કાઢે, એને રાંડે આવી કીધો બગાડો
અમીચંદ કહે ધન ધન હાંહાડે, ફરતી હીંદમાં આવી ચો ૧૦

વ્યસન છોડવાનો ગરબો ૩૪ મો.

(મહોલે પધારે મહારાજ મણીધર મહોલે પધારે —એ રાહ)

સર્વે નઠારા છે વ્યસનતો સર્વે નઠારા

સાચું ધ્યેયરત્નું નામ, વ્યસનતો સર્વે નઠારા

સાખી:—જાદવ કુળના જાદવો કરી સુવા મધુપાન,
જાદવાસ્થળી તેને કહે, વગર મોતે શુભાવ્યા પ્રાણ
વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૧

સાખી:—વ્યસની પુરૂષની બાયડી, તેને દુઃખ અપાર.
ખુનીયાત ધરની બેટડી; દુઃખે ચક્ષાવે સંસાર,
વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૨

સાખી:—ઢાઢ તાડી નીચ પીએ, ચાહને પીએ જગત;
પીધેલા કુચા પરદેશનાં, તે ચાહને પીએ ભગત;
વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૩

સાખી:—સુરવીર ગહાદુર માનવી, થયા ચાહને વસ,
છોડે પશુ છુટે નહીં. વ્યસનને થયા પરવસ,
વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૪

સાખી:—તાડી વળગી નીચને, ઉંચને વળગી ચાચ,
સમજી છોડી નાસસે બેસી રહેનાર પરતાય,
વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૫

સાખી:—ધન ભરથરી રાયને જોઈ સ્ત્રીના અવગુણ;
 છોડી રાજ્યને ચાલીયા લાગી વેરાગની ધુન,
 વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૬

સાખી:—ચાહ પીનારા માનવી, ચાહ ના પીસો સહ,
 દેશી દુખ પામે ઘણું; ચાહને પકવતા બહુ;
 વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૭

સાખી:—મુદતમાં બંધાય ગયાં કમે લખેલું દુઃખ,
 ચાહ નહિ બપે હિંદમાં ત્યારે તો થાય સુખ,
 વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૮

સાખી:—સ્વારથ કોઈનો છે નહી, કરવા પરમારથ કાજ,
 ધન ગાંધી જ મહાત્મા, ફરે છોડી પોતાનું કામ,
 વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૯

સાખી:—ચાહાને ઉંદર એક છે, કુંડી કરડે શરીર,
 સ્વાદ લગાડે જમને, લોહી ચુસે ચાહનું નીર
 વ્યસન તો સર્વે નઠારા ૧૦

સાખી:—સંપ કરો એકે મ તે, ભાંગે દુખીયાનું દુખ;
 અમીચંદ કહે વીનવી, થશે બધાને સુખ;
 વ્યસન તો સર્વે નઠારા; સર્વે નઠારારે વ્યસનતો સર્વે નઠારા:
 સાચું ઇશ્વરનું નામ વ્યસન તો નઠારા ૧૧

ગરબો ૩૫ મો.

(નળરાજનું આખ્યાન—એ રાહ)

ગાએ રાણાના ફરજન, ભકિત ઉપર લાગ્યું મન, સાંભળી
 અંબાજીના છંદ, નિર્મળ વાણી :|| માના ગુણ અતિ મવાય,
 સાંભળી લોકો લેગા થાય, લાગે અંબા માને પાય, કરજો
 મહેરબાની :|| સાંભળી લાગ્યો સાને રંગ રાણા લોકોને
 હિમંગ, કાઢ્યો ગરબાનો ભંગ, ભકિત કરવાને :|| શીખે
 અનુભવીના છંદો, બીજા મુક્યા નબળા ફંદો. લીધો સત્ય
 નામવો ફંદો, લવજળ તરવાને :|| હશે કોઈ વખત પર
 રાણા, આપણે છીએ સહુ અભણ્યા, ભકિત ઉપર મન
 માન્યા, સુધરવાને :|| ધીમે ધીમે ચઢતા જાય, આકીન
 રાખીને છંદ ગાય તેને માણ કરશે સાહ્ય, પાપ હરવાને :||
 શીખવી અનુભવીની વાણી, શાસ્ત્ર પુરાણનો હોય જાણી,
 સદા માની હોય મહેરબાની. તે જન હોય જ્ઞાની :|| માના
 ગુણ અતિ મવાય :|| ચોઠ ૧ લો.

પકડી એક નામને રહે, મુખથી અંબા અંબા કહે, લાગે
 એક નામની લહે, મન દ્રઢ કરે :|| કરે સંસારના કામ,
 ઘટમાં રાખે માનું નામ, નહિ લટકે ઠામોઠામ, ખેડા ધ્યાન
 ધરે :|| ધ્યાનમાં ખુલ્લી જાય તન, કરવા છંદનું થાય મન,
 માણ થયા હોય પસન્ન, ઝટ મદદ કરે :|| આપે મન,

વાંછિત મા ફળ, શુભ વાણી હોય અચળ સાંભળી થાય મન
નિરમળ, સાંભળે પાપ ઝરે ॥ પાપ કરવા ઝલેકાર, બીય
માણને દ્વાર, માને સમરે વારંવાર, કરજો મહેરખાની ॥
માના ગુણ અતિ ગવાય ॥ ચોક ૨ જો.

અંબા માતા આવે વહેલી, થાએ દુઃખીઆરાની બેટી, નમે
ઘાટડી નારીએળ મેલી, થજો પ્રસન્ને ॥ આવ્યા આશાના
બાંધેલા. આપે દર્શન બહેલા, હમે આવ્યા મુખ લેવા,
તારે લોવને ॥ માણ નવ ખંડની ધણીઆણી, માંગ્યા આપે
મનમાની; મનમાં દુઃખીઆરા બાણી, માના ફરજને ॥
બકિત કરી તરી બઉં, મુખથી માણ માણ ગાઉં, નામને
પકડીને સાઉં, કરવા ભજને ॥ છંદ ભજન સર્વે ગાઈએ,
તહાફં નામ બેઠા સાહીએ, પ્રેમરસ પીને પાઈએ, બનવા જ્ઞાની ॥
માના ગુણ અતિ ગવાયે ॥ ચોક ૩ જો.

માએ રચ્યો છે સંસારે, સધળે, શક્તિનો આધારે, જોતાં
જર જડે નહીં પારે, એની બટ્ટીહારી ॥ ઋષિ મુની બુદ્ધ
પડે, પ્રહ્લા વિષ્ણુ શિવજી બડે, તપશી તપ કરી બડે,
બીય છે હારી ॥ રીઝે થાય છે પ્રસન્ને; પળમાં આપીને
દર્શને, ખુશી કરવાને બકતને, મન વિચારી ॥ દયાળી
દયા કરે છે જોમ, બકત લોકનો જોઈને પ્રેમ, સદા રાખે
માણ રહેમ, મનમાં ધારી ॥ અમીચંદની સાંભળી વાણી,
માણ તરત કરે મહેરખાની, એને જીનો બકત બાણી, આવે
દયા આણી ॥ માના ગુણ અતિ ગવાયે ॥ ચોક ૪ જો.

મરબો ૩૬ મો.

(રાહ ઉપરની)

રાણા મંદળ ગરબા ગાએ, સાંભળી લોકો ખુશ થાયે, એ
તો પ્રેમભક્તિ કહેવાયે, ધન બલિહારી :|| થાયે થાપ પડે
છે તાળી, સાંભળી લોકો આવે ચાલી, પ્રસન્ન થાએ
બહુચરખાળી, ખપર ધારી :|| છંદ ગરબામાં ઉતારી, ભક્તિ
કરવા મનમાં ધારી, માને સમરે વારંવારી, માંગે કંઠ
વાણી :|| ખુલ્લે હલકતો છંદ ગાઇએ, પ્રેમરસ ખીજને પાઇએ
ઢાલ માજી નામની સાઇએ, આપો શુદ્ધ વાણી :|| સેવા
કરવા મન ઉલ્લાસે, ગરબા ગાઇએ રાખી આશે, હમે
છઇએ તમારા હાસે, લો પુત્ર બાણી :|| તમે જગતના છો
માતા, આપો સર્વેને સુખશાતા, ભકત ગુણ તમારા ગાતા,
કરજો મહેરબાની :|| તમે બાણો સૌની રૂખ, ભાંગો દુઃખી
આરાનાં દુઃખ, તમે પળમાં આપો સુખ મન વિચારી :||

ચોક ૧ લો.

તારી માયામાં ગુલતાન, આઈ પી રહે સૌ મસ્તાન, નથી
હનીયાતું બાન, હવે સુધારો :|| સુધરે સુખ મળે અપાર,
સુખે બેસે નરને નાર, સુજશે ભક્તિનો વિચાર, માર્ગ
સારો :|| વિનતી સાંભળજો એ મંમાયા, તહારી રગ રગમાં
છે છાયા, પળમાં પડી જવાની કાયા, આસરો તારો :||
ખુદ્દિ આપોને સુધારો, દયા લાવીને વિચારો, સેવક થયા

છઠું તમારો, લાવજો આરો ॥ બાપ કરતા તો ન ફરીજો,
લખ ચોર્યાસીમાં ફરીજો, વળી પાછો અવતાર ધરીજો,
વારંવારી ॥ થાપે થાપ પડે છે તાળી ॥ ચોક ૨ જો.

જનમ મરણનું છે દુઃખ અહીંઆ જરા નથી કેં સુખ,
દુઃખનું જ્ઞાન નહીં જોટલું સુખ, સમજી સમજી ગયા ॥
પકડી સન્માર્જની ચાલ, ધરી માણ નામની ઢાલ, છંદ
ગાતા પડે તાલ, મતીઆ પાછળ રહ્યા ॥ મતીઆ મત તો
નહીં સુકે, કરતા કરમ તે નહીં ચૂકે, લલુ કરનારા લલુ
કરે, બ્યારે આવે દયા ॥ ઉદય થવાનો હોય બ્યારે, સારી
બુદ્ધિ આવે ત્યારે સૂઝે. સારા વિચારે, કોઈના માને કહ્યા ॥
જે કોઈ માના ગુણ ગાયે, તેને પૂર્ણ પડે પ્રકાશે, તે તે
લકત કહેવાશે, ગાયે લલકારી ॥ થાપે થાપ પડે છે તાળી ॥
ચોક ૩ જો.

લકતો ભક્તિમાં ગુલતાન, રાત દિવસ તેમાં ધ્યાન, માણ
સદા રહે મહેરબાન, ધાર્યો કામ કરે ॥ સુખ પર આપે શુદ્ધ
વાણી, લકત પોતાનો બાણી, માની થાએ છે મહેરબાની,
આવી રહે કંઠ પરે ॥ ગુણ ગાએ સર્વે જન, સર્વે ખુશી
થાએ લકતન, પ્રસન્ન થઈ શીખે છંદ, ગવાયે ઘર ઘરે ॥
જહાં ગવાએ માનું નામ, તેના સર્વે થાએ કામ, આખર
આપે મોક્ષધામ, સમજો ભીતરે ॥ લકત કરે અમીચંદ છંદ,
માના ગુણ ગાવાનું મન, સાંભળી ખુશી થાએ લકતન
ખોલે લલકારી ॥ થાપે થાપ પડે છે તાળી ॥ ચોક ૪ જો,

ભજનરૂપી છંદ. ૩૭ મો

(અરે તું કેમ બધા ભુલ ભુલ—એ રાહ.)

અરે મન ભટકે કેમ જહીં તહીં, ઉઠ ચાલ ધરમદાશ
ગાએ જહીં :|| અરે મન ભટકે કેમ જહીં તહીં :||
અગીઆરસની શોભા જોઈને ખુશી થયો મન મહી :||
હિંગળાજ માના દરશન કરવા આવે મુંબાઈ મહી :||
ઉઠ ચાલ ધરમદાશ ગાએ જહીં :|| ચોક ૧.

શોભતા માને શણુગાર ધરાવે, પોશાક સુંદર સહી :||
તરેહ તરેહના કુલની જુકિત, કરે ગુલાબદાશ તહીં :||
ઉઠ ચાલ ધરમદાશ ગાએ જહીં :|| ચોક ૨.

જુઓ ભકિત ધરમદાશની, ભજન છંદ ગાય તહીં :||
એક તાર થઈ ધુન લગાવે, શરીરનું ભાન નહિ :||
ઉઠ ચાલ ધરમદાશ ગાએ જહીં :|| ચોક ૩.

ભકત મંડળ ભેળું થઈ ગાય, આજુબં વર્તે તહીં :||
વાગે વાળુત્ર નરગા કીરતાલ ધરમદાશ હાથ મહીં :||
ઉઠ ચાલ ધરમદાશ ગાએ જહીં :|| ચોક ૪.

સસારમાં રહી ભકિત કરે છે, ધંધો એલી દઈ :||
ભોજન ભકતને જોઈતા આપે, માણ પરસન થઈ :||
ઉઠ ચાલ ધરમદાસ ગાએ જહીં :|| ચોક ૫.

ભકત ભકતને જોઈને રાણ, અમીચંદ બેઠા તહીં :||
ધરમદાસની ભકિત જોઈને, રાણ થયા મન માંહી :||
ઉઠ ચાલ ધરમદાસ ગાએ જહીં :|| ચોક ૬.

ધન જોડું એને માએ મેળવ્યું, એક રૂપ બે થઈ :||

સંસાર જુઠો બાણી લીધો, સતગુર વચને સમ્મ :||

ઉઠ ચાલ ધરમદાસ માએ જહીં :|| ચોક ૭.

મન પુરૂષ એ નર નારીને, બેઠા સંતોષ લઈ :||

અમીચંદ કહે જઈને જોયું, નજરે મુંબાઈ મહીં :||

ઉઠ ચાલ ધરમદાસ માએ જહીં :|| ચોક ૮.

સગરામપરાની મહાલક્ષ્મી માતાનો ગરબો ૩૮ મે.

(નળરાંભનું આખ્યાન—એ સહ)

સુરત સગરામપુરા મહીં, જુઓ ઝુંડાશેરી જહીં, માતા
મહાલક્ષ્મી છે તહીં, ડુંગરવાળી :|| તેની શોભાનો નહા
પાર સજી બેઠા મા સણગાર, દર્શન કરવા વારંવાર લોકો
આવે ચાલી :|| તુલસીદાસનું પછી નામ, એના ધરમાં છે
મુકામ, માતા મહાલક્ષ્મીનું ધામ, કરવા દર્શને :|| દર્શન
કરી મંન હરખાય, નાબુક દહેરૂં જોઈ ધરમાંય, શિખર
ઉપર ઉઠે ધ્વજાય, ફડફડ ગગને :|| માતા ડુંગરથી પધાર્યા,
સર્વ ભક્તોને મંન ભાવ્યા, સેવક પ્રેમે કરીને લાવ્યા,
કરવા પૂજને :|| ભક્તિભાવે પૂજા કરી, ઉભા માને થાળ
ધરી, જળ કંચનની ઝારી ભરી, કરે વંદને :|| માનો અખંડ
છે ભંડાર, તેમાં સણગારનો નહીં પાર, થોડો કડું છું
વિસ્તાર, જુએ સૌ નિહાળી :|| તેની શોભાનો નહીં પાર :||
ચોક ૧ લો.

નખશીષ સજ્યા છે સણગાર, પાઉંમે પાયળકા છે ખંડાર,
થાયે ઝાંઝરનો ઝમકાર શોભા સારી :|| મુગટ છત્ર કુંદળ
ચળકે, માને હાથે ચુડો ખળકે, જોતાં સામું મોહું મલકે,

ખપ્પરધારી ॥ ગળે છે નવશેરો હાર, હીરા રત્ન કરે ચમકાર,
સુંદર સાડીનો ઝળકાર, સિંહેશ્વરી ॥ બીજા ચાંદીના છે
કામ, છત્રી મહેત્રી તમામ. જોઈતાં વાહન માને ધામ, કરવા
સ્વારી ॥ નખશીવ નીરખી માનું મુખ, બાજે દુઃખીઆરાનું
દુઃખ, માણ ભાંગે સૌની ભુખ, થઈને વાલી ॥ તેની શોભાનો
નહીં પાર ॥ ચોક ૨ જો.

દર્શન કરી પગે લાગે, હાથ ભેડીને મુખ માંગે, ભક્તિ કરે
ભવદુઃખ ભાંગે, થાય પ્રસન્ને ॥ લકત મંડળ લેખું થાય,
છંદ માણના ગવાય, ફરતા ફરતી મુખ ગવાય, નિર્મળ
મને ॥ સમે સમાતા છંદ, સાંભળી નિર્મળ થાયે મન,
માણ તુલ્ય થાય પ્રસન્ન, દે દર્શન્ને ॥ છંદની મધુરી છે
વાણી, અઘ્યાસ કરે થાય જાની, ત્યારે માની થાય મહેરબાની,
કરે પાવન્ને ॥ સારો માર્ગ આવે હાથ, ત્યારે મુકે નરસી
વાત, થાય સારાનો સંગાત, માણ થાય વાલી ॥ તેની
શોભાનો નહીં પાર ॥ ચોક ૩ જો.

મનમાં આણીને ઉલ્લાસ, પ્રેમે જશે માણ પાસ, તેના કર્મ
થાશે નાસ, લજે લાવ કરી ॥ માયા સચરાચરમાં બાપી,
પણમાં પાપ નાંખે કાપી, પુત્ર કરી રાખે સ્થાપી, નહિં
જન્મે ફરી ॥ સત્ય માર્ગે ચાલે જે, તે તો દુનીયામાં જશ
દે, તેને સર્વે સારો કહે, નહિં દુઃખી જરી ॥ માણ ધાર્યો
કરે કામ, મુળથી લજે અંખાનામ, કરે દુનીયાના કામ,
સતીઆ બેસે ઠરી ॥ અમીચંદ, ગાયે છંદ, માણ સદા રહે
પ્રસન્ન, રાખ્યા કરીને ફરજન, કરે રખેવાલી ॥ એની શોભાનો
નહીં પાર ॥ ચોક ૪ જો.

નવાપરાની ગોતવાડની શીકેતરા માતાનો

ગરબો ૩૯ મો.

(રાહ ઉપરની.)

જુઓ નવાપરાની મહીં રાણા લોકો વસે જહીં માતા
 સીકેતરા છે તહીં પુલની પાસે ॥ ભાવી લોકો ભકતા
 જાય, માને જઇને શીષ નમાય, કરે સર્વને મા સહાય,
 પુરજો આશે ॥ તહારે અખંડ છે ભંડાર. તેમાં સણગારનો
 નહીં પાર, હવે પાડો જરા ખંડાર, ઈચ્છા કરો મનને મહીં ॥
 પ્રેરણા કરશે મનમાં જ્યારે, ભકતો ઉભા થશે ત્યારે,
 રાણા વેપારી ઉદારે, પૈસો ખર્ચે સહી ॥ ઉદાર મને જે
 વાપરશે, તેને જરૂર અમણા મળશે, પુણ્યે ભવજળ સહેજે
 તરશે, રાની બતાવે છે અહીં ॥ કળજીવ વાખ્યો હળાહળ,
 તેમાં શક્તિનું છે બળ, આપે તરત માણ ફળ, નહિં
 બતાવે કહી ॥ એવી સીકેતરા છે માએ, તમે સર્વે ભુલો
 ક્યાંએ, કળી અંબા એ કહેવાયે, રાખો વિશ્વાસે ॥ ભાવી
 લોકો ભકતો જાય, માને જઇને શીષ નમાય ॥ ચોક ૧ લો.
 ભજે તેની ભગવતિ, ઉલટ આણી રાણા અતિ, છંદ ગાય
 સુધારે મતી, મા થાય પ્રસન્ન ॥ મન વાછિત ફળ આપે.
 કર્યા કર્મ પળમાં કાપે, માણ પુત્ર કરાને સ્થાપે, ભાવે દે
 દર્શન ॥ મંડળ બાંધ્યા સંપ કરી, ગરબા ગાએ ફરી ફરી.
 પ્રસન્ન કરવા બહુચરી, ગાએ રાખી એક મન ॥ રાણા ઘણા
 ભકતોજન તેના સુધરેલા છે તન, મસ રાખી રહ્યા મન.
 હજી ગાય છે ભજન ॥ માધવ મુળચંદનું કુંજ, લલ્લુ-

ભાઈએ પકડયું મુળ, એના સાથી છે અણમુળ, સંપ કરી
ગાએ :|| ભાવી લોકો ભકતો :|| ચોક ૨ ને.

ગરબા ગવાએ ઠામે ઠામે, સર્વે માણનું લે નામે, છંદ
ગવાએ માને ધામે, શોભા સારી :|| લોકો કરે નમસ્કાર.
પાઉંમે પાયલકા છે બહાર, સળ ખેઠા મા શણગાર, સિંહ
પરસ્વારી :|| થાએ ભકતો પર પ્રસન્ન, માણ સૌના રાખે મંન,
આપે નીર્ધનીઆને ધન, કરે સુખકારી :|| પારણા વાંઝીઆ ઘેર
બંધાએ, દુઃખીઆરાના દુઃખ જાયે, માણ માણ મુખે ગાવે,
બજે સંસારી :|| ભક્તિ કરતા ભવદુઃખ જાયે માણ તરત
પ્રસન્ન થાયે અઘોર પાપ તો ધોવાયે જાય સ્વર્ગ વાસે :||
ભાવી લોકો ભકતો :|| ચોક ૩ ને.

નથી નીચ ઉંચનું કામ, ભાવે બજે માનું નામ, તેનું તરત
થાશે કામ, બુદ્ધી એ છે ખરી :|| ઝોળખનાશ ઝોળખી લેશે
ગુણીજનને ગુણી કહેશે માત્રા પરખીને લેશે ખેસે ધ્યાન
ધરી :|| વ્યસન છોડી સુધરી જાશે, રહેશે પૈસો તેની પાસે,
તે તો આબરૂદાર કહેવાશે, માનજો વાત ખરી :|| માને તેને
લાગે બોધ, અજ્ઞાની તો કરશે કોધ, હું તો લાઈવા શાસ્ત્ર
શોધ, કહું છંદ કરી :|| છંદમાં માણનું છે નામ, તેથી
થાએ છે આરામ, અમીચંદના ધાઈરા કામ, કરે રહી પાસે :||
ભાવી લોકો ભકતો :|| ચોક ૪ મા.

સમાપ્ત.

કર્તા તરફથી બહાર પડેલા પુસ્તકો.

અંબાજીના છંદ (આવૃત્તિ આઠમી) ક્રીંમત ૦-૧૦-૦

અંબાજીના છંદ (ભાગ ૬-૧૦). ક્રીંમત ૦-૬-૦

અંડીપાઠ (પ્રથમ મધ્યમ તથા હાઈસ્કૂલ)

ચેરીવ જ્યને છંદ સાથે)..... ક્રીંમત ૦-૬-૦

દુષ્ટપ દરજી ક્રીંમત ૦-૧૨-૦

સંધુના સમાગમથી નીચની મુકિત

(છંદ સાથે)..... ક્રીંમત ૦-૧-૦

ઉપલાં પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું-

૧. કર્તાને આપી શકા. અમીનજી માળીજી હવેરી

આમલીરામ (વાડી) મુસ્ત

૨. શ્રી મુસ્ત અંબા માતાના ટકરખાનાની નીચે

લી વાળાની દુકાને.

૩. શ્રી નરવર શ્રી. ડેસ. સેન્ટ્રલ રોડ, માંમવી સબ.

મુખ્ય નં. ૪.

તા. ક. બહારગામને માટે ટપાલ ખર્ચ જુદો.

